

ZAČÍNÁ NOVÝ CYKLUS!

THOREGON

77

Perry Rhodan 1876

Horst Hoffmann

HELIOTSKÁ TVRZ

Přeložil Jiří Podbrdský

í.

Camelot, 21. září 1289 NGL

Ptá tam se, co by se bylo stalo, kdyby se Perry Rhodan nacházel u nás na Camelotu a ne někde na Mostě do nekonečna nebo možná kdesi ve vzdálené galaxii, na jedné z planet, kam ještě nikdy nevzkročila lidská noha, k níž vede Most. Zdá se, že se všechno točí kolem něj, a on tu není.

Možná ho tam někde, v místě, které si ani nedovedeme představit, potřebují ještě naléhavěji než my, nějaké nám neznámé mocnosti. I když já si to po nejnovějších událostech nemyslím. Země, Měsíc, Slu-

neční soustava, Camelot — celá naše Mléčná dráha se ocitla uprostřed dění, jehož důsledky nejsme schopni ani vytušit. Zvítězili jsme nad Goeddou a Filozofy, ale zdaleka to nestačilo.

Zbývají dvě otázky. Co by se bylo stalo, kdyby tu byl Rhodan? A vrátí se vůbec zpátky a postaví se tomu prokletí?

(Attaca Meganon, camelotský hyperfyzik)

^^^

Nash Jett Alberney byl jeden z těch, kteří pocházeli ještě ze Svobodných obchodníků. Z jejich staré tajné planety Phoenix

se během posledních staletí stalo nynější sídlo nositelů buněčných aktivátorů Camelot. Jako samostatný agronom obhospodařoval Alberney oblast nejkvalitnější půdy, jejíž rozloha byla obrovská dokonce i na camelotské poměry. Když se postavil doprostřed své plantáže a pohlédl k severnímu nebo jižnímu obzoru, neviděl nic než pole. Na východě se zvedaly první kopce Centrálního pohoří rozkládajícího se na jižním kontinentu jménem Ophir. Na západě hraničila plantáž s divočinou, za níž byl oceán.

Na severu, ve vzdálenosti asi osmdesát kilometrů, ležel Port Arthur, futuristické hlavní město Camelotu, planety velké asi jako Země, v pořadí druhé z pěti, soustavy slunce Ceres, ve hvězdokupě M 30 nacházející se v halu, ve vnějším okraji Mléčné dráhy.

Nash se sklonil a nabral si do hrsti půdu z pole mezi dvěma řádky. Rostliny, kříženci nejosvědčenějších obilných odrůd, byly ; ' vysoké už padesát centimetrů. I po všech těch letech, kdy se uchýlil z města na ven-' kov, Nash stále ještě rád pozoroval, jak raší a šplhají se vzhůru, a působilo mu rozkoš číchat k hlíně. Vychutnával si každíčký sluneční paprsek, často ale rád vyběhl nahý do lžáku, když skončilo období sucha.

Na planetě nositelů buněčných aktivátorů dosud vládla příroda, což Nash miloval i proklínal současně. Patřil k těm, kteří představovali důležitá kolečka v soukolí tohoto nádherného exotického světa, a byl na to patřičně hrdý. Kdysi si sice vydělal jako úředník víc a bez rizika, nikdy ale nepociťoval takové uspokojení jako nyní, po vydařených žních.

Agronom se narovnal — a ta věc tam byla. Přimhouřil oči. Jeho šedivá huňatá obočí vytvořila téměř jednolitou čáru, opálené čelo se svažovalo a on vypadal starší než na sedmdesát dva let.

Ta věc se vznášela přímo před ním. Camelot'an se rozhlédl, ale široko daleko nezahlédl žádný z dalších předmětů tohoto druhu. Viděl jen svůj kluzák, vzdálený asi padesát metrů a čekající ve vzduchu asi metr nad zemí a v dále o něco větší secí vznášedla.

V první chvíli ho napadlo, že má před sebou jednu z kombinovaných analytických a zásobovacích sond, které měřily obsah živin v půdě a v případě potřeby rozprašovaly nad povrchem chybějící látky a neutralizovaly přebytky hnojivo.

Tahle věc ale nebyla kulatá, nýbrž měla tvar krychle o délce hrany deset centimetrů a k tomu byla černá jako noc. Vznášela se před ním ve vzduchu a on si nemohl pomoci: Měl pocit, že ho ta kostka pozoruje.

Nesmysl, pomyslel si. Vždyť nemá ani čočku...

„Ty jsi Perry Rhodan?“ ozvalo se zničehonic z krychle.

Nash nevěděl, zda mu hlas zní v uších nebo jen v duchu. Na okamžik měl dojem, jako by se ho zmocnily neviditelné síly a pročesaly jeho nitro do poslední buňky. Podlomily se mu nohy, klesl na kolena a lehce se třásl.

„Ne, ty nejsi Perry Rhodan,“ ozval se opět hlas.

V téže chvíli ta věc zmizela.

^A ^

(Mezitím na Zemi: Prostřednictvím galaktického zaměřovacího systému GA-LORS byla přijata zpráva, že v okrajovém sektoru Mléčné dráhy bylo lokalizováno cosi nedefinovatelného. Komisar LSP Čistoto Khan se posléze radil s První Pozemšťankou Paolou Dašmaganovou, jakož i s několika dalšími vysoce postavenými politiky a blízkými spolupracovníky ze svého úřadu.)

^^^

Ghany Pazyrová pracovala v ultramoderní velké kanceláři Camelot News. Spolu s dalšími dvaceti ženami a muži shromažďovala ze všech kanálů a frekvencí zprávy o planetě Sikkor-V. Třídila je a připojovala k nim komentáře pro zprávy trivideových „stanic, vysílaných každou hodinu.

Ghany se příliš nelišila od lidí, kteří asi před osmi sty lety osídlili Sikkor-V. Její plet' měla mírný bronzový nádech a po těle neměla jediný chloupek. Zato snášela přitažlivost na Camelotu, která činila 0,82 g, mnohem lépe než mnoho dalších živých tvorů. Na Sikkoru-V se cítili lidé ještě lehčí, protože zde gravitace byla pouhých 0,75 g.

Vzhledla od širokého, syntronikou aholokrychlemi přecpaného pracovního stolu, když na něj dopadl stín. Bylo to podivné, protože všude bylo nepřímé osvětlení. V moderních kancelářích měl každý dojem, jako by pracoval venku.

Před Ghany se vznášela malá černá kostka a jako by na ni zírala. Alespoň měla ten dojem. Povrch krychle o hraně deset centimetrů byl naprosto hladký, nikde žádná nerovnost, žádné čárky, žádné umělé „oči“.

„Ech...“ vydechla Ghany Pazyrová a to bylo také všechno, co ze sebe vypravila. Viděla ale stín tam, kde neměl žádný být, na stole a nad ním kostku. Současně měla pocit, jako by ji hladký předmět prosvěcoval.

„Ty jsi Perry Rhodan?“ zaslechla neznámý hlas.

Rozhlédla se. Jednotlivá pracoviště byla od sebe oddělena zástěnami z plastické energie, které se daly kdykoli vypnout. Ghany proto viděla bez velkých problémů několik svých kolegyň a kolegů. Zdálo se, že si nikdo nevšiml, co se s ní děje.

„Ne, ty nejsi Perry Rhodan.“

Kostka zmizela a Ghany ji vzápětí spatřila, jak se vynořuje postupně u ostatních. U každého se zdržela několik vteřin a znovu jako by se vypařila. Novinářka by byla přísahala na to, že všem jejím spolupracovníkům položila stejnou otázku jako jí.

Vstala a přešla k ostatním. Ti jen potvrdili její tušení. Nikoho z nich však nenapadlo ohlásit výš, co se děje - alespoň zatím ne. Možná si to všechno jen namlouvali. Nebo podlehl davové hysterii, když si z nich někdo z nudy vystřelil.

Jen Ghany Pazyrová byla ve střehu. Zakrátko se nechala spojit s vrchním velením na Camelotu. ;y

γ^ ^ ^ ^

27 minut předtím:

Alvin Monn byl příslušníkem bezpečnostního oddílu na Camelotu. Už dlouhou dobu se střídal s ostatními ve střežení prostoru, v němž se nacházel energetický sejf s malou černou kostkou uvnitř.

Takzvanou černou skříňku si přivezl Perry Rhodan z dlouhé cesty do Velké prázdnoty. Získal ji v malé galaxii jménem Hirdobaan — před šedesáti devíti lety.

Alvin Monn měl čirou náhodou ten den službu. Vykonával ji s velkou dávkou rutiny. Zcela náhodně proto krátce před vystřídáním pohlédl na energetický sejf, v němž byla bezpečně uložena černá skříňka a čekala, až se Nesmrtelný vrátí zpátky na Camelot.

„Zatraceně!“ vyhrkl.

Energetická koule o průměru jeden metr vznášející se uprostřed místnosti, jindy mléčně bílá, náhle zářila neskutečně nazelenale. Když strážný zavřel oči, zatřepal hlavou a znovu je otevřel, zář zesílila.

Poplach nastal ještě dřív, než Alvin stačil spustit příslušné zařízení. Proč k tomu

došlo, mu bylo jasné, jakmile pohlédl na divoce kmitající ručičky na stupnicích několika měřicích přístrojů uskupených kolem trezoru se senzory namířenými na krychli. Navíc zareagovaly strážné videokamery.

Černý předmět uprostřed koule nebyl v prudkém zeleném světle skoro vidět. Stále ještě ale byl na svém místě.

Vzápětí se do místnosti vřítel deset příslušníků strážního komanda. Na stěnách se rozzářily obrazovky a na nich se objevily tváře, z nichž znal Alvin pouze dvě. Patřily Arminu Assitarovi, nejvyššímu veliteli camelotské bezpečnostní služby, a Attacovi Meganonovi.

Jak Alvin Monn věděl, hyperfyzik odpovídal v nepřítomnosti Mylese Kantora za ostrahu zvláštní krychle. Je Kantor momentálně dle opět ve Sluneční soustavě. Strážný nechápal, nač se ho vyptávají a proč tak křičí. V hlavě měl zmatek a koktavě vypovídal, co viděl.

Zanedlouho se objevili vzrušení vědci a opatrně se blížili k energetickému sejfu, kolem kterého stáli strážníci se zbraněmi připravenými k palbě. Na co ale vlastně chtěli střílet?

Alvin Monn užasle přihlížel, co se kolem něj děje. Zdálo se, že ani ostatní nechápou, co se stalo. Cítil podivné chvění kolem žaludku a svědilo ho ve všech údech.

Zelenkavé světlo náhle zhaslo.

Došlo k tomu zcela nečekaně, ne postupně, jako když se objevilo. Monn zatajil dech a žaludek se mu stáhl ještě víc. Najednou měl pocit, jako by tam stál docista nahý a kdosi ho prosvěcoval.

Podle výrazů tváří a pohybů ostatních přítomných poznal, že se s nimi děje něco podobného.

„Záření!“ zvolal jeden z vědců, který kontroloval přístroje a odečítal data, jež

byla pro Monna španělskou vesnicí. „Skříňka vysílá pulzační záření neznámé povahy!“

„Je to nesporné?“ zeptal se ho druhý vědec.

„Není pochyb, Joshi.“

Co když je to smrtelné záření? vyděsil se Alvin Monn a šly na něj mdloby. Měl sto chutí utéct z trezorové místnosti.

Tak jednoduché to ale neměl. Nemohl snad za všechno, co se teď možná stane? Neměl lépe hlídat? Nezačal tenhle blázeň třeba dřív, než se rozzářila koule, a on si toho prostě nevšiml?

Nebylo bezdůvodné, že na krychli dohlíželi kromě strážného počítače také lidé.

„Kostka!“ vykřikl kdosi, a vtom to uviděl i Monn.

Černá krychlička se dala sama od sebe do pohybu. Bylo zjevné, že silová pole uvnitř energetického sejfu nejsou schopna ji zadržet. Tajemný předmět jako by uvnitř bubliny předváděl absurdní tanec.

Ozbrojení strážníci couvli o několik kroků a někdo zavelel: „V žádném případě nestřílet!“

Monnovi to bylo jasné. Každý v místnosti se cítil ohrožený stejně jako on. Po desetiletích strnulého klidu se černá skříňka začala pohybovat, jako kdyby procitla k životu nebo jako kdyby ožilo něco v ní.

Pěny Rhodan si ji kdysi přivezl z velké výpravy. Údajně ji dostal od Ernesta El-Lerta, posla ID, po událostech u Velké prázdnoty a na druhé straně univerza.

Monn si zvykl na přítomnost Nesmrtelných. Cítil se být vyznamenán a šťastný, že patří k těm málo vyvoleným, kteří pro ně a s nimi mohou pracovat.

Nedovedl si ale představit superinteligence a jejich pomocníky a mocenské nástroje. To všechno pro něj bylo příliš abstraktní. Vždycky si přál jednou se dozvědět, jaké tajemství skrývá kostka, kte-

rou musel pravidelně střežit. Nikdy ale netoužil po tom, aby byl u ní v okamžiku, kdy ožije. Nemělo to nic společného se zbabělostí. Monn si zcela jasně uvědomoval, že jeho možnosti ve styku s neuchopitelnými věcmi jsou omezené.

Vědci stále ještě brebentili vzrušeně jeden přes druhého. Ve vchodu se objevil Attaca Meganon a zahleděl se zděšeně na tančící krychli, která se právě vyprostila z energetického sejfu a vznášela se vzduchem v úrovni hlav užaslých Camelotůanů.

„Žádný z vás není Pěny Rhodan," zaslechl Monn v mysli cizí hlas. „Kde je Perly Rhodan?"

Skříňka nečekala, až jí někdo odpoví, a bleskurychle zmizela. Od okamžiku, kdy Alvin Monn vstal a chtěl si dojít pro poslední nápoj ve službě, uplynulo téměř pět minut. A přibližně za hodinu došlo do výzkumného střediska na Camelotu, v němž se nacházela místnost s trezorem, první hlášení, že byla spatřena černá kostka, která se ptá po Pěným Rhodanovi.

^ Od té chvíle se hrnula do střediska jedna zpráva za druhou. Bylo to, jako kdyby se dala do pohybu lavina. Zdálo se, že na planetě není místo, kde by se skříňka neobjevila.

„Musíme ji chytit," zavrčel Meganon. Středně vysoký, se svými jednáctidmadesáti lety poměrně mladý hyperspecialista a kybernetik se rozhlédl, jako by čekal, že se krychle zničehonic znovu materializuje v místnosti. Jeho jasně modré oči těkaly nervózně sem tam.

„Ale jak?" ptal se jiný vědec.

„Zkuste něco vymyslet! Zjistěte, jestli poletuje po Camelotu podle určitého systému, a zakreslete její přesuny. Potřebuju antigravitační plošiny s paratronovými projektory, protože normální energetický štít pro ni zjevně neznamena žádnou překážku. Bože můj, nechtějte na mně vědět,

jak dokážeme znovu zavřít černou skříňku! Ale můžete se mě zeptat, co s námi Rhodan udělá, až se vrátí a zjistí, že tu kostka není! Starý nás sežere i s chlupama!"

Alvin Monn uviděl Dao-Lin-H'ay a za ní Alasku Saedelaera s Kummerogovou kůží. Potkat jednoho z nositelů buněčného aktivátoru se v současné době rovnalo zázraku, protože je události rozvály do všech světových stran. Kartaniňanka kolem něj přešla energickým krokem, ale neoklamala ho.

Jistě, jejímu druhovi Ronaldu Tekenerovi se podle všeho dařilo lépe, ale pořád ještě ale jako by nechápal, že se stává možná ' svědkem konce jedné éry? **Že** by s tím nějak souviselo zmizení skříňky?

2.

Sluneční soustava, 23. září 1289 NGL

Co by udělal, kdyby byl na mém místě? Zahalil by Sluneční soustavu znovu do paratronového štítu, nebo by ji schoval někde v čase? O tuto možnost nás přece připravili Atlan a ostatní jeho kolegové. Je tedy zhořla zbytečné o tom přemýšlet.

Znám dějiny téhle soustavy; možná lépe, než se mnozí domnívají. Víím, že v časech velkých krizí bránily Slunce a jeho planety tisíce válečných lodí a kosmických pevností, třeba proti dolanským nebo schwarmským jednotkám. Víím také, jaké obrovské oběti nás to všechno stálo. Úspěch mu ovšem tehdy dal za pravdu -i z dnešního pohledu. Sluneční soustava je naše, žijeme v ní jako dřív, i když se po výměně Marsu za novou planetu Trokan mnohé změnilo; změny jsou ještě závažnější, než když jsme skoro před patnácti sty lety přišli o Pluto.

Máme šedesát — vlastně ne, po ztrátě VULPECULY už jen padesát devět lodí třídy PAPERMOON. Nutno přiznat, že tyhle koule o průměru osm set metrů jsou obratnější a mají větší palebnou sílu než starí obři o průměru dva a půl kilometru.

Máme šest tisíc jednotek bojové a strážní flotily, nastálo rozmístěných ve Sluneční soustavě; dále disponujeme křižníky a pomocnými čluny, moderními pevnostmi. ..

Až se ale stane, co nám prorokoval Rhodan a co se nyní ohlašuje - můžeme potom vůbec zaútočit?

Je varování vůbec opodstatněné?

Nejsme pořád ještě trochu hysteričtí po tom, co jsme si teprve nedávno vytrpěli s Filozofy a Goeddou? Neobáváme se něčeho, co je docela neškodné nebo co nám nakonec ještě může prospět?

Vím, kdo jsem a co mohu. Nenařizuji nic, co bych si nemohl zodpovědět sám před sebou. Sympatizuji s Perrym Rhodanem, to je veřejné tajemství. Ale to také musí být všechno. Co by ale udělal na mém místě?

(Cistolo Khan, komisař LSP)

^ A ^

Paola Dašmaganová a Cistolo Khan seděli naproti sobě. První Pozemšťanka přijala komisařovo pozvání, ačkoli to jinak nebylo jejím zvykem a navíc bylo po půlnoci. Oba byli unavení a strašlivě hladoví.

Paolu rychle přešel údiv nad Cistolovou zcela novou touhou připravovat kulinářské pokrmy, když se jí s úsměvem přiznal, že jen sehnal přísady. O všechno ostatní se postaral příslušný program, který si nedávno pořídil pro svou plně robotizovanou kuchyň.

Ti dva se ve skutečnosti sešli proto, že chtěli jednoduše alespoň na několik hodin prchnout před nekonečnými konference

mi, vystoupeními pro média a každodennímu stresujícímu působení na veřejnosti. Potřebovali si odpočinout, aby se opět našli a mohli si popovídat mezi čtyřma očima — i když se jim zavíraly vyčerpáním.

Bylo pravděpodobné, že předsedkyně vlády Ligy svobodných Pozemšťanů přespí v Khanově bytě. Aby to nevyvolalo absurdní dohady, uzavřel komplex vládních apartmánů kordon příslušníků ostrahy. Kromě toho by komisař mohl být klidně Paoliným vnukem. Bylo mu šedesát a jí dvakrát tolik.

: „Na tvoje zdraví!“ zvolala První Pozemšťanka a lehce zakvedlala baňatou, sklenkou, v níž jiskřilo červené víno. ;

•i Z kuchyně velkého apartmánu na jižním okraji Terranie to vábivě vonělo a v prskající šťávě se pekl *shifflet*. Tato drůbež z planety Shifflet byla velká asi jako pozemská husa, měla ale naprosto jinou chuť, nesrovnatelnou s žádnými terranskými zvířaty. *Shiffletů* byl na galaktickém trhu nedostatek, a proto se za ně na Zemi platily hříšné peníze.

• „I na tvoje,“ řekl Khan. Napil se a odložil sklenku.

Seděli za velkým kulatým stolem v salónu, který byl oddělen průhlednou stěnou ^ z plastické energie od kuchyně a také od komisařovy pracovny, z níž bylo možné spojit se prostřednictvím virtuální sítě s libovolným místem na Zemi. Tiskárny ustavičně chrly nové a nové zprávy.

Paola Dašmaganová se pohodlně uvelebila v křesle a zavřela oči. S komisařem LSP ji pojila určitá vzájemná sympatie. Jeden si vážil práce druhého a měli společné zájmy; nic víc, ale také nic méně.

„Co si o tom máme doopravdy myslet, Cistolo?“ zeptala se První Pozemšťanka tiše komisaře, zatímco se pokojem tlumeně linula instrumentální skladba. „Co zna-

menají ty lokalizace v okrajovém sektoru?"

„Nejsem o nic chytřejší než ty," přiznal se bez obalu. Prohrábl si silnými prsty husté tmavohnědé kudrny a našpulil horní ret, což dodalo jeho obličej poněkud cynický výraz. Z tmavých očí mu vyzařovala vzpurnost, kupodivu ale také nejistota, jíž trpěl málokdy. Všude, kde vystupoval, šířil kolem sebe druhý nejmocnější člověk Ligy auru energie, přesvědčení a síly. Jen málo lidí ho znalo také z jiné stránky. 7

„Jde o nedefinovatelné ozvy zřejmě po-četného svazu cizích kosmických plavidel; zcela neznámé konstrukce, která se po určitou dobu zdržovala v halu a prováděla měření...," zamumlal Khan nerozhodně. ,

„A pak opět zmizela směrem k Orionu v Mléčné dráze," doplnila ho Paola Dašmaganová. Otevřela znovu oči a z hlasu ji čísel sarkasmus, když pokračovala: „To je:

všechno — na civilizaci s nejlepším zpravodajskou sítí v Galaxii je to až zatraceně moc, že? Nejméně třicetkrát jsem to musela omílat před médii." Napila se a mlu-; vila dál: „A všichni chtěli slyšet, jestli **to** má něco společného s Goeddou, jestli třeba nejde o novou tolkandskou hrozbu. K čertu, Goedda byla přece jednou provždy zničena u černé díry jménem Dengejaa Uveso, když Filozofové a Malé matky spáchali sebevraždu. Z každé Malé matky by se byla mohla stát znovu Goedda. A za nimi se vydali vstříc smrti také Tolkandové v ježatkách. Ještě dnes se mi o tom zdá a probouzím se celá zpocená."

„Je určitě po všem," potvrdil jí Cistolo Khan. „V Galaxii a ve Sluneční soustavě vládne relativní klid. Také arkonské Křišťálové impérium a Fórum Raglund nebyly už hodně dlouho tak pokojné." Pokrčil rameny a dodal s povzdechem: „No jo, pár problémů ještě zbývá. Galaktikum potřebuje nové sídlo, když byl zničen Humani-

drom — přitom se zdá, že se momentálně o Galaktikum nikdo nezajímá. A Fórum Raglund by teoreticky potřebovalo nové vedení."

Komisář LSP se pousmál a pohodlně se opřel v křesle. „Ale to přece není náš problém," pokračoval. „Kdyby to neznělo tak strašlivě, mohli bychom říct, že jsme dokonce značně posílili svůj vliv v Mléčné dráze, když jsme zvládli krizi a vyřešili problémy druhých. Bré Tsinga se podílela rozhodujícím způsobem na odvrácení tolkandské hrozby. Terra si to může přičíst k dobru."

První Pozemšťanka na něj nechápavě pohlédla a zlostně se jí zabýsklo v očích. „O jaké krizi to mluvíš?" vyprskla. „Já se dostávám do krize, když tě poslouchám! Vždyť v Galaxii zemřely nesčetné miliony inteligentních bytostí! Pro nic a za nic! A ty hovoříš o vlivu Pozemšťanů na dění v Mléčné dráze. K čertu s ním, život obětem to stejně nevrátí!"

Cistolo Khan přikývl a namítl: „Opravdu zemřely pro nic za nic, Paolo? Obávám se, že lidé to vidí jinak. Pořád ještě jsou z toho v šoku. Mnozí nejsou schopni uvěřit, že je po všem. Už jednou jsme si mysleli to samé. Jen z ohledu na to, čistě z psychologických důvodů, jsem kvůli lokalizacím ještě neuvedl Sluneční soustavu do stavu pohotovosti — pokud odhlédneme od přísně tajných všeobecných opatření."

„To já přece všechno vím," odpověděla protáhle První Pozemšťanka.

„Bré Tsinga se rovněž domnívá, že tahle nejistota je vlastním smyslem věčně se opakujících otázek," pokračoval Khan nedotčeně. „Lidi se bojí, že ještě něco přijde."

„Tak, ona se domnívá? Kdypak jsi mluvil se svou novou oblíbenkyní? Je tady na Zemi?"

„Snad nežárlíš?“ odpověděl komisař LSP útočnou otázkou.

Paola Dašmaganaová mu na to nic neřekla a zdálo se, že se chystá zvednout a odejít.

„Poseď ještě - prosím,“ řekl chlácholivě Cistolo Khan. „Ne, kosmopsycholožka se nachází opět na palubě svého FARGA. Hovořil jsem s ní hyperkomem. Ostatně¹ jsem ji přlíš nepotěšil.“

„Jak nepotěšil?“ vyhrkla První Pozemšťanka.

„Ona totiž na FARGO utekla kvůli rozruchu, který kolem ní nastal. Víš, jaká jsou média a jak nafoukla její podíl na zničení Goeddy. Novináři měli novou hvězdu a pěkně si tu chudinku podali.“

„Opravdová chudinka,“ povzddechla si jízlivě Paola Dašmaganová. „Je mjíj z duše líto.“

Khan nedokázal potlačit zívnutí. Byl přlíš unavený, než aby se hádal. Kromě toho byla černá díra v jeho žaludku čím dál větší. Pohlédl na multifunkční náramek, aby zjistil, kdy se budou moct konečně najít. A jako kdyby to přičaroval, ozvalo se pronikavé pípání a ve stejném rytmu se rozblíkalo červené světélko.

Komisař LSP se dotkl náramku a nad rukou se mu zjevila barevná holokrychle o průměru asi dvacet centimetrů. V ní byl vidět zmenšený obraz mužské hlavy. Khan se napřímil a únava a hlad byly najednou pryč. Vrhł na Paolu Dašmaganovou krátký poplašený pohled.

Ta si okamžitě uvědomila, že volající musel mít velmi vážné důvody, když použil absolutně tajnou frekvenci, jejíž kód znalo jen několik málo vyvolených osob. Vzpomněla si znovu na cizí loď.

Znala vysoce postaveného muže, který mluvil s Khanem. A také slyšela, co říká.

Mimo Sluneční soustavu se materializovala osamělá menší kosmická loď a mo-

mentálně až nepřiměřeně snižovala letovou rychlost. Dosud vůbec nereagovala na výzvy k identifikaci, vysílané křížníky a stanicemi rozmístěnými na hranici soustavy.

Byl znám její tvar. Byl totožný s tvarem kosmického plavidla, které Alaska Saedelaere po návratu popsal jako *trámové vřeteno*.

Bylo 23. září 1289 NGL, 3:22, když Cistolo Khan udělal to, čemu se dosud zuby nehty bránil - vyhlásil poplach ve Sluneční soustavě.

^ ^ ^.

(Přibližně ve stejné době, dva dny po zmizení kostky z energetického sejfu, obdržel Attaca Meganon první použitelný náskres putování černé skříňky po Camelotu. Po dohodě s Maskou Saedelaerem a Dao-Lin-H'ay nařídil rozmístit paratronové projektory tam, kde se měla s největší pravděpodobností materializovat v nejbližší době kostka a vyptávat se na Perryho Rhodana.

Meganonovi bylo jasné, že bude se svým uměním v koncích, jestliže ji nezadrží paratronové pole.)

^ ^ ^

Cizí loď, která v Cistolu Khanovi ihned vyvolala asociaci *vřeteno - Saedelaere - Most do nekonečna — Thoregon — Heliotská tvrz*, byla dlouhá sedmdesát metrů. Příčný trám na přídi měřil dvacet pět metrů, měl tloušťku čtyři metry a obdélníkový průřez.

• Khan se přemístil transmitterem na palubu LYONU, jednoho z křížníků třídy VESTA, které hlídkovaly na hranicích Sluneční soustavy. LYON se nacházel nejbliž kurzu, v kterém se pohybovalo cizí plavi-

dlo. Všech padesát devět velkých PAPER-MOONŮ třídy NOVA zůstalo na oběžné dráze kolem Terry a tvořilo obrannou hradbu.

Komisař zapomněl v tu chvíli na novou reálnou tolkandskou hrozbu stejně rychle jako na pečeného *shiffleta*. Místo toho mu v hlavě strašilo varování Perryho Rhodana.

„Co od nás chtějí?“ ptal se obraz Paoly Dašmaganové v holokrychli. První Po-; zemšťanka vypadala přetaženě, ale byla ve střehu. Přirozeně i ona slyšela, co říkal Rhodan, než opět zmizel na osudovém Mostě. „Co chce onen záhadný Thoregon od lidstva? Nikoho jsme nevolali!“

Khan si všiml, že oba uvažují o tomtéž. I Paola Dašmaganová už dávno pustila z hlavy strašidlo v podobě Goeddy a Tolkandů.

NATHAN oznámil, že pravděpodobnost souvislosti mezi cizími loděmi a trámovým vřetenem se blíží onomu pověstnému stu procent. A totéž zřejmě platilo i pro vřeten a Thoregon.

Khan ovšem nepotřeboval gigantickou, syntroniku na Měsíci k tomu, aby to vytu-; šil. *Zapomněla jsi na jednu otázku, Paolo.* pomyslel si dvoumetrový obr. *A to, kdo nebo co je vlastně Thoregon.* Perry Rhodan o něm cosi naznačil, ale moc toho neprozradil.

Je to teprve vznikající kosmická instituce; sdružení velkých významných národu;

organizace, jejíž ideály míru a pozitivní evoluce v univerzu by měly... Khan nevěděl, co si s touto myšlenkou počít, i když mu připadala sympatická. Jeho úkolem bylo starat se o správu Země, o lidi, za něž cítil odpovědnost.

„Počkej ještě, Paolo,“ odeslal na Těmi. „Vřeten o hodně zpomaluje. Letíme mu s LYONEM vstříc a stahuje se k nám sto stanic, aby nám kryly záda.“

„Vy se bojíte takového trpaslíka?“ podivila se První Pozemšťanka.

„Zatím nevíme, čeho všeho je schopen, Paolo. A už vůbec nevíme, co má za lubem.“

„Tak ať se konečně projeví!“

Khan připisoval její vzrušení únavě. Sám si nechal oproti svým zvykům a zásadám vpíchnout dvě stimulační injekce, které ho měly udržet v příštích deseti hodinách v čilém stavu. Hlad zahnal několika kostkami sušeného koncentrátu. Doufal, že se cizinci nenechají dlouho prosit a odpoví na nepřetržité výzvy Pozemšťanů.

Došlo k tomu, když se LYON přiblížil k vřeten asi na čtvrt milionu kilometrů, stále ještě na druhé straně bývalé dráhy Pluta.

„Signál!“ ohlásil radista LYONU. „Přichází z vřeten!“

„Je možné vytvořit hologram?“ zeptal se ho komisař LSP vzrušeně.

„Zkusíme to.“

Po několika vteřinách se před ním na velitelském můstku zjevilo lehce třpytivé pole, které se zakrátko přizpůsobilo velikosti cizího tvora. Palubní syntron převedl obrazové a zvukové informace přicházející z vřeten na trojrozměrný obraz. Zjistil na základě Rhodanových a Saedelaerových informací, že jde nejspíš o příslušníka nějakého thoregonského národa.

Přenos byl působivý. Cistolo Khan měl dojem, jako by cizinec stál jen několik metrů od něj. Beze slova zíral na víc než dvoumetrové, neuvěřitelně tenké stvoření se stříbřitou pokožkou a v plášti z látky připomínající brokát. Plášť neměl rukávy a sahal cizinci po kolena. Komisař neodolal a pohlédl do hnědých kulatých očí. Pořád ještě nevěděl, s kým má tu čest, nicméně mu tento druh inteligentních bytostí nebyl neznámý.

Každopádně o jedné takové bytosti sly-

šel od Alasky Saedelaera, který říkal, že našel její ostatky na palubě své vřetenovité lodi. Ještě předtím mu Kummerogova kůže sdělila, že tento tvor umíral, když Kummerog vstoupil na palubu.

Ještě než ubožák vydechl naposledy, stačil mu prozradit, že je *čtvrtý posel Thoregonu*.

„Jmenuji se Galtarrad U Zeun," prohlásil stříbrokožec bezvadným interkosmem. „A tohle je má jediná průvodkyně Zygonod Lebente Kort."

Holografické pole se rozšířilo a objevila se druhá postava. Na rozdíl od Galtarrada na sobě neměla zholu nic.

„Stačí, když nás budete oslovovat první částí jména," dodal cizinec. „Patříme k národu Nonggů a přiletěli jsme, abychom vám zvěstovali, jaké velké štěstí vás čeká..."

^^ ^->

Rhodanovo proroctví! Cistolo Khan si to uvědomil v okamžiku, kdy cizinec promluvil o „velkém štěstí".

Humanoidní těla těch dvou působila nesmíme křehkým dojmem. Galtarrad označil druhou bytost za svou průvodkyni, byla to tedy žena. I když on sám byl muž, nebyly mezi pohlavími u Nonggů zjevné anatomické rozdíly. Alespoň lidé žádné neviděli.

Hlavu měli Nonggové podlouhlou a úzkou a bez nosu. Khan měl dojem, že dýchají ústy lemovanými tenkými rty. Oči měli uložené v hlubokých tmavých důlcích. Pod stříbřitou pokožkou se rýsovala nesčetná jemná svalová vlákna a jejich pohybem vznikala zcela cizorodá mimika.

Komisař se v duchu ptal, zda se Mimo-galaktikové v dané chvíli smějí nebo jsou naprosto vážní. Hned se ale pokáral za myšlenku nepřiměřenou situaci.

Trup neměli Nonggové o mnoho širší než lidská pěst. Pod ním se nacházely třicet centimetrů široké kyčle, které vypadaly jako umělé. Ramena byla široká nanejvýš čtyřicet centimetrů. Paže a nohy měly přibližně lidské rozměry, jen byly vyzáblé a s dvojnásobně širokými klouby. Na štíhlých rukou bylo šest prstů.

Khan přikývl a oba Nonggové naklonili mírně ke straně hlavu na tenkém krku. Rád by věděl, co to znamená, ale prozatím se po tom nechtěl pít. Jasně cítil, že na studium Nonggů bude mít ještě spoustu času.;

Oba cizinci působili nesmírně důstojně. Přestože byl Khan ve svém postavení až chorobně podezřívavý, neobjevil na nich[^] 'nic, co by vzbudilo jeho nedůvěru, co by" ;v jeho nitru vyvolalo poplach.

' „Jmenuji se Cistolo Khan," spustil pevným hlasem. „Zdravím vás jako zástupce Ligy svobodných Pozemšťanů a vítám vás ve Sluneční soustavě. Předpokládám, že dobře znáte politické poměry v naší galaxii."

Galtarrad a Zygonod nereagovali na ne-vyslovené otázky v jeho uvítání. Jak se naučili interkosmo, zda jsou totožní nebo spolupracují s cizími bytostmi, které se tu objevily, jak dlouho se ukrývali v Mléčné dráze, než se odhodlali oficiálně se představit?

„Jsme informováni," odpověděl Galtarrad. Kolem očí se mu vytvořily jemné vrásky. *Že by úsměv?* Vrásky se vzápětí uhladily. „Musíme je znát, abychom vám mohli oznámit radostné poselství," pokračoval. „Urazili jsme s průzkumnou lodí VHE THRANG dalekou cestu, abychom vás připravili na štěstí, o němž jsem mluvil."

„Máme z toho tedy vyvodit, že po vás budou následovat další vaši druzi?" zauvažoval Cistolo Khan nahlas.

Hlavy Nonggů se vrátily do svislé polohy.

„Jsme poslové výpravy, jejíž úkol spočívá v tom...“

„Ano?“ zvolal Khan, když se Galtarrad zajíkl. Vypadalo to, jako kdyby se Nong-go na okamžik odmlčel, než pronese něco významného. Komisař vytušil, co řekne, ještě než stříbrokožec pokračoval. Tentokrát při tom vraštil tváře.

„... jejíž úkol spočívá v tom, že vybuduje ve Sluneční soustavě Heliotskou tvrz.“

A bylo to venku.

Cistolo Khan na to byl přirozeně připraven. Když to však slyšel z Nonggových úst, cítil, jak se mu přece jen rozbušilo srdce. Musel se přinutit, aby hned nezaujal odmítavý postoj - dobře si uvědomoval, že, i Paola Dašmaganová a ostatní na Zemi jsou (připojení a poslouchají, i ')

Byli však natolik moudří, že se zatím ne-; přihlásili o slovo.

„Co je Heliotská tvrz?“ zeptal se komisař LSP Nongga. „Nedovedeme si pod tím, nic představit. Kdo vůbec rozhoduje o tom, že se u nás vybuduje taková tvrz? A když¹; dorazí expedice, za jejíž vyslance se vy³ dáváte?“
:;'

Kéž by tu tak byl Perry Rhodan, pomyslel si ve vzácné chvíli sebezpyčování. ^Ten má s galaktickými velmocemi o několik tisíc let delší zkušenost než já. ' •;; „Je to náš dar,“ odpověděl Galtarrad;

„Požehnání pro vaši civilizaci. Poznáte to sami. Pochopíte, jaký má Tvrz smysl, přestože ji nyní odmítáte.“

„Nemělo by cenu už nyní vysvětlovat technické detaily,“ přihlásila se poprvé o slovo Zygonod.

„Prostě se na Tvrz těšte,“ doplnil ji Galtarrad. „Připravte se na velký svátek. Letí sem výprava se všemi díly. Nic ji nedokáže zadržet. Uvidíte, že budete mít radost.“

Komisař LSP se v duchu ptal, zda se ve slovech cizinců neskryvá výhrůžka nebo zda si Nonggové doopravdy myslí, že lidé

nečekají na nic tak toužebně jako na „dar“, který jim bez vyzvání přiváží cizí národ z hlubin kosmu. V téže chvíli vytušil, že nemá smysl se dál vyptávat na podstatu Heliotské tvrze. Oba Nonggové nebyli buď ochotni, nebo zmocnění jim vyličit podrobnosti.

Sice hovořili, ale nic důležitého nesdělovali. Po celou dobu upírali na své protějšky kulaté oči. Khan si připadal oproti nim téměř malý a ošuntělý. Sice nebyl mutant, ale prostě cítil, že jsou přesvědčení o tom, že přinášejí Terrancům ohromující poselství.

Galtarrad jako by zaznamenal komisařovu nelibost. Než stačil Khan položit další otázku, spustil: „Vidíme, že vás to zaskočilo. Přirozeně nemůžete tušit, jaké štěstí vám přinášíme. Pochopte ale, prosím, že nesmíme ukojit vaši zvědavost dřív, než dorazí expedice. To je výsada velitele mise.“

„Velitele mise?“ chytil se příležitosti Čistoto. „Kdo je to?“

Vypálil své otázky od boku, bez přemýšlení. I kdyby byl velitelem Nonggo -k čemu by mu bylo jeho jméno? Nebo že by to byl Galorňan? Rhodan tvrdil, že Galorňané zřizovali Heliotské tvrze v jejich temném mraku. Proč by nemohl téhle misi velet jeden z nich? Nebo - a to bylo pravděpodobnější - patří k bytostem, kterým Galorňané uložili budovat takové tvrze?

„Dozvíte se to včas,“ odpověděl Nonggo podle očekávání. „Seznámíte se s ním, až přiletí výprava.“

Cistolo Khan bojoval sám se sebou. Věděl, že se musí rozhodnout. Nejdřív ale se chtěl poradit s První Pozemšťankou a ředitelkou Služby Pozemské ligy. Vzápětí spatřil Giu de Moleonovou v malém hologramu.

Vtom ho zaskočil Galtarrad, když se ho zeptal: „Kde je vlastně Perry Rhodan, Čistotě Khane?“

(Na Camelotu seděl Attaca Meganon před holoobrazovkou s trojrozměrnou mřížkou, v níž bylo zelenými body vyznačeno, kde všude se dosud objevila kostka. Místa, kde se očekával její výskyt, byla zvýrazněna červenými body.

Malá laboratoř, v níž se Meganon právě zdržoval, rozhodně nepatřila k místům, kde se měla zjevit černá skříňka. O to víc hyperfyzika zaskočilo, když se před ním zničehonic malá krychle vynořila a zeptala se ho, jestli je Perry Rhodan.

Musela se materializovat právě tady, kde nebylo široko daleko žádné paratronové pole! Meganon byl natolik duchapřítomný, že jí odpověděl „ano“. Kostka se vznášela přímo před ním a on měl nepříjemný pocit, že je svlečený a prosvěcovaný.

„Ano,“ opakoval. „Já jsem Perry Rhodan.“ Nepříjemný pocit se ještě zhoršil. Vstal a pokusil se zakřičet. Vtom se začal svíjet a zakrátko se zhroutil na stůl.)

<{. ^ ^

Cistolo Khan hovořil z malé postranní centrály s Paolou Dašmaganovou a ředitelkou SPL. Gia de Moleonová se s ním spojila z vrchního velitelství umístěného v podzemí věže ležící na okraji Terranie.

„Nemohu jim dovolit, aby vybudovali Heliotskou tvrz ve Sluneční soustavě,“ prohlásil komisař LSP, když si promluvil s oběma ženami o příletu trámového vřetena a obou Nonggů. „Případne mi to nejspíš těžké jim to sdělit, protože jsou zcela mírumilovní a zdá se, že mají dobré úmysly. Nezapomněl jsem ani na to, co říkal Allan - že Nonggové před dávnými časy už jednou zpacifikovali Goeddu. Přesto se mi hlavou stále honí představa pověstného trojského koně, a dokud nevím, co vlast-

<;ač je Heliotská tvrz, nesmí mi tenhle dá-rek do Sluneční soustavy.“

„Naprosto s tebou souhlasím,“ řekla ředitelka Služby Pozemské ligy. „Jistě, Nonggové jsou prodchnuti vznešenými ideály, alespoň co se týká Thoregonu. Patří k němu. Co ale vlastně tahle koalice chce? Nic o ní nevíme. Historie lidstva mi nabízí dostatek příkladů, kdy takzvané vyšší inteligence přivedly Zemi na pokraj zániku.“

„Máš na mysli kosmokraty nebo super-inteligence?“ přidala se Paola Dašmaganová. „Neumím si představit, že se Thoregon hodí do našeho modelu kosmické evoluce. Nepopírám, že tohle společenství se řídí heslem míru a pokroku v kosmu, ale opravdu nevíme dost na to, abychom tolik riskovali.“

Khan na ni pohlédl. Svým způsobem ho udivovala. Tahle žena, která v posledních dnech naspala celkem pět hodin. Na rozdíl od něj měla dost rozumu a nenavozovala si čilost uměle. Tak jako tak ale ohrožovala své zdraví.

„Takže jsme zajedno,“ prohlásila Gia de Moleonová. „Rozhodně odmítneme přijmout dárek, i přes nebezpečí, že se nám nedostane skvělého, avšak neznámého požehnání. My jsme o něj nežádali a solární lidstvo nepotřebuje v těchto dnech a týdnech - ba měsících! - nic naléhavější než '.:', klid, aby se vzpamatovalo z šoku způsobeného Goeddou a Filozofy.“

„Což ostatně platí i pro naše sousedy Herreachy na Trokanu,“ doplnila ji Paola Dašmaganová.

Cistolo Khan váhavě přikývl a pohlédl; postupně na obě ženy. Nestávalo se každý den, aby je viděl tak odhodlané. „Oznámím to Nonggům,“ zakončil radu. „Pochybují ovšem, že se dá ohlášená výprava zadržet pouhými slovy.“

„Bylo by to tak ale lepší,“ řekl Gia de Moleonová.

„To mi povídej," povzdechl si komisař LSP a vzpomněl si na flotilu, kterou měl k dispozici. Její velikost a údernou sílu znal — o očekávané „expedici" nevěděl nic. Nechtěl ale odbýt Nonggy tak hrubě.

Osm minut nato stál opět na velitelském můstku tváří v tvář oběma Nonggům a sděloval jim, že Liga svobodných Pozemšťanů zakazuje cizincům dopravit Heliotskou tvrz do Sluneční soustavy. Poté, je vyzval, aby zastavili loď a odvolali misi.

„Nemohu udělat víc než vás poprosit o pochopení," řekl na závěr. „Prozradil jsem vám naše pohnutky a sdělil vám návrh na kompromis. Zopakuji ho ještě jednou: Zadržte expediční flotilu s Heliotskou tvrzí nejméně jeden světelný rok od hranice Sluneční soustavy, abychom si mohli utvořit patřičný obrázek."

„To není možné," namítl Galtarrad U Zeun.

Zygonod Lebente Kort, která se projevovala zjevně pouze tehdy, když šlo o technické nebo analytické připomínky, ho ihned doplnila: „Instalační oddíl se řídí časovým plánem, který musí být dodržen za všech okolností. Za několik dní začíná Konstituční rok.

Konstituční rok!

Cistolo Khan slyšel tento výraz poprvé a nebyl schopen si pod ním absolutně nic představit. Zněl však jako mocný úder do tympánů.

Nonggové podtrhli jeho účinek novými stahy lícních svalů pod stříbřitou pokožkou. A znovu naklonili hlavy trochu ke straně, jako kdyby naslouchali svému nitru.

Nebo snad naslouchají někomu jinému? napadlo komisaře LSP. Přijímají poselství ze své malé lodi?

Kývali hlavami ze strany na stranu a Khanovi připomínali stromy kymácející se ve větru. *Tihle tvorové jsou naprosto cizí,*

přestože se nám vzdáleně podobají a ovládají interkosmo, blesklo mu hlavou.

„Co je Konstituční rok?" zeptal se jich.

„Rok, kdy všechno začíná," odpověděl mlhavě Galtarrad.

„Na to nemohu v zájmu lidstva brát ohled," řekl komisař LSP co nejodhodlaněji. „Nemůžeme připustit, aby byla Heliotská tvrz dopravena do Sluneční soustavy."

Nonggové na sebe pohlédli a pak Galtarrad naprosto klidně prohlásil: „Je mi líto, Cistolo Khane, ale je příliš pozdě. Už jsem říkal, že musíme bezpodmínečně dodržet časový plán. Další podrobnosti ti může vysvětlit pouze velitel mise. Mrzí mě to, ale je jisté jako konec věčnosti, že ve vaší Sluneční soustavě bude vybudována Heliotská tvrz. Jediný, který by tomu ještě snad mohl zabránit, je Perry Rhodan, který však není podle mých informací přítomen ve vaší soustavě."

„A je to tak dobře," připojila se Zygonod, „protože zakrátko pochopíte, jak obrovský dar vám přinášíme a že vás ničím neohrožuje—jak se možná obáváte..."

„O žádný dar jsme se neprosili!" zavrčel komisař LSP nezvykle ostře.

„Byli jste vyvoleni," prohlásil klidně Galtarrad.

„Kým?"

Oba Nonggové mlčeli.

„Proč by vás dokázal zadržet Perry Rhodan, a my ne? On už dávno nenese politickou odpovědnost za Sluneční soustavu, jsem si ale zcela jistý, že by na mém místě zastával stejné stanovisko jako já."

Ticho.

Cistolo Khan sevřel ruce v pěst a zapřísahavě vykřikl: „Opovažte se přitáhnout ten krám do Sluneční soustavy!"

Oba Nonggové na něj nevzrušeně zírali. Jako by nechápali, proč se tak vzpírá. Zdálo se, že jsou povzneseni nad jakoukoli pochybu. On je ale přece nevolal!

„Kdy sem má dorazit vaše expedice?“ zeptal se jich srdnatě.

„Asi za dvacet hodin vašeho času,“ odpovíděla mu nahá Zygonod.

3.

Camelot

Skříňka se vyptává na Perryho Rhodana. Nevím proč, ale připomíná mi to časy, kdy se zdálo, že Perry Rhodan představuje pupek univerza. Obdivuji ho a velmi si ho vážím za to, co pro nás udělal, ale nikdo by se neměl takhle povyšovat.

A člověk už vůbec ne.

(Alaska Saedelaere, nositel buněčného aktivátoru)

^ A -fy-

Dao-Lin-H'ay stála vedle Ronalda Tekenera na balkónu svého apartmá na východní straně Port Arthuru. Budova ještě neležela v širokém pásu zeleně lemujícího město od severu k jihu; přesto byly v sousedství četné exotické parky, které ne-přetínaly žádné betonové silnice. Všechna doprava na Camelotu byla vedena vzduchem, pokud obyvatelé nepoužili jeden z transponderů, k nimž to pěšky netrvalo nikdy déle než tři minuty.

Jednotlivé budovy spojovala síť rovných, průhledných, energetických, dopravních pásů procházejících ve dvacetimetrové výšce nad zemí. Po nich se přemísťovaly osoby i zboží. Na Camelotu od začátku budovali nejmodernější dopravní systémy.

Luxusní apartmá se nacházelo v pátém, nejvyšším, poschodí pyramidální budovy.

Na první pohled se zdálo, že si Ronald Tekener vychutnává výhled na park. Dao-Lin-H'ay si ale velmi dobře uvědomova-

la, že zdání klame. Měl ještě několik hodin času, než se bude muset vrátit zpátky na kliniku. Lékaři ho nemínili hned tak . pustit ze svých spárů. Mezitím se zotavil natolik, že dokázal bez cizí pomoci jakž takž zvládat běžný život. Nedalo se ovšem vyloučit, že mentální a tělesná poškození budou trvalého rázu.

Ze současného pohledu bylo neodpovědné, jaké peklo musel prožít v Lokworthu, a byl zázrak, že se z něj vůbec dostal. Umělým „útlumem“ své inteligence měl být uveden do stavu, v němž byl schopen odolávat tolkandskému skenování. Skončilo to tím, že se z něj stala blekotající mentální troska a upadl na dlouhý čas do komatu.

Mnozí už nad ním tenkrát zlomili hůl.^ A jistě to nebyla pouze zásluha buněčné;

ho aktivátoru, že se opět vrátil jakž takž do života, nýbrž také neskonalá vůle, kterou prokázal v nepředstavitelně neúprosném boji proti šílenství a smrti. A nejspíš to rovněž měla na svědomí Kartaniňančina láska.

Dao-Lin-H' ay položila Tekenerovi ruku 'na paži a něžně ji pohládila. „Nemudruj a raduj se,“ řekla s úsměvem. „Vím, co ti táhne hlavou. Právě ti byl darován nový život, který je ovšem ještě křehký a zranitelný. Nedávej ho v sázku tím, že podleheš netrpělivosti. Pořád ještě se máš z čeho zotavovat. Lékaři...”

„Potřebuji nás, Dao,“ přerušil Tekener Kartaniňanku. „Všichni, kteří tu ještě zbyli.“ Otočil se k ní a omluvně se pousmál. „Já vím, doktoři. Neboj se, nemám v úmyslu se přihlásit do akce - proč taky? Budu i nadále poslušný pacient. Ale ne věčně!“

„Já vím,“ připustila. „Upřímně řečeno, považuji za zázrak, jak jsi trpělivý. Léčba ale musí ještě pokračovat.“ Povzddechla si a otřela se mu hlavou o rameno. „Teku, dlužíš to už jen své nesmrtnosti. Nesmíme nikdy zapomínat, jaký je to dar,“

„Dar?“ uchechtl se drsně Ronald. Na okamžik se mu zablýsklo v očích a dodal:

„Je to *relativní* nesmrtelnost, Dao. Stačí výstřel ze zálohy a je po všem. Co se asi stalo s Michaellem Rhodanem a Julianem Tifflorem? Proč zmizeli před padesáti lety ve Fomaxu a jsou od té doby nezvěstní? Kdy nám konečně dají najevo, že jsou naživu? Nebo Gucky a Icho Tolot?“

„Vrátí se k nám,“ řekla Kartaniňanka. „Donedávna jsme postrádali také Alasku, Perryho a Bulla.“

„Copak oni se objevili?“ vyhrkl Tekener. „A Philip? Ne že by mi ten užvaněný Ennox chyběl, ale i on přece dostal aktivátor. Co se to s námi jen stalo, Dao? ! Adams se stará prakticky jen o svou organizaci TAXIT, Rhodan a Bull bloumají po i Mostu do nekonečna. My les Kantor pobývá víc ve Sluneční soustavě než tady.“

Kartaniňanka vzala svého druhu za druhou ruku a pevně ho k sobě přitiskla. „Pořád ještě máme jeden druhého. Teku. A to je pro mě nejdůležitější. Však se ostatní vrátí. Jednoho dne přijdou a my budeme užasle naslouchat, až budou líčit svá dobrodružství. Věř mi. Jsme součástí velkého plánu. ID nás nevyvolila nadarmo. Neboj, Teku, nás jen tak něco neudělá. Jak že to říkají Pozemšťané? Mráz kopřivu nespálí?“

Tekener se nezmínil o Mile a Nadje Vandemarových. Dvojčata byla po smrti, přestože měla aktivátory. Nic už je nemohlo oživit. Zřejmě nikdy neměla šanci zapojit se do společenství Nesmrtelných jako Ronald Tekener, který „štípl“ aktivátor už před mnoha staletími. Dao-Lin-H'ay byla naproti tomu už dávno známou osobností, když obdržela čip zajišťující nesmrtelnost.

„Miluju tě, Dao,“ řekl Smíšek a konečně se zakřenil svým typickým způsobem. Přivinul Kartaniňanku k sobě, ale nesvěřil se jí, že se ho zmocnila lehká závrať. Přes

to musela vycítit jeho nejistotu, když na okamžik ztratil rovnováhu.

„Tak pojd'!“ vyzvala ho jemně. „Bylo by mi sice milejší, kdybys mohl zůstat u mě, ale musíme se vrátit na kliniku.“

Tekener statečně přikývl a odpověděl: „Navštívíme Attacu Meganona? Nebo ho už mezitím propustili?“

„Nevím, Teku,“ řekla Dao-Lin-H'ay. „Zkusíme to a uvidíme.“

„Jak jen mohl být tak pošetilý a vydávat se za Perryho? Musel přece vědět, že tím spustí v krychli nějaký proces.“

„Přežil to a kostka je zase na cestách,“ prohlásila Kartaniňanka. „Naštěstí je pořád ještě na Camelotu - alespoň podle posledních lokalizačních měření.“

„Ano,“ zamumlal Tekener mrzutě. „Až na to, že odmítá vlézt nám do pastí.“

„Myles Kantor mezitím dostal zprávu o jednom kurýrovi,“ snažila se ho utěšit Dao-Lin-H'ay, když opustili balkón a Ronald se chystal na zpáteční cestu. „Počítám, že se tu brzy objeví.“

„Je na Mimasu, co? Pořád ještě doufá, že Kallia Nedrunová se na Saturnově měsíci probere z téměř osmdesátiletého spánku.“

„Já ho chápu,“ zasmála se Kartaniňanka. „Sama jsem musela nějakou dobu čekat, až se jedna osoba, kterou znám, probudí z komatu...“

Tekener už byl na cestě ke dveřím, když se znenadání zastavil, ještě jednou ji objal a dlouze, vášnivě ji políbil. Musela se mu vyvinout skoro násilím. Jeho pohled upřený ke dveřím ložnice mluvil za všechno.

„Patříš sice do postele, miláčku,“ zasmála se Dao-Lin-H'ay, „ale ne do téhle.“ Zatáhla dráp, položila mu ukazovák na ústa a tiše dodala: „Ještě ne. Teku...“

^ ^ ^

Zdalo se, že Meganon opravdu nemá dobrý den. Předě dvěma hodinami ho propustili z kliniky, do níž ho dopravili v bezvědomí, přestože by ho byl podle jeho názoru klidně mohl rychle postavit na nohy medirobot přímo na místě. I když se nyní cítil opět zcela fit, jedno se mu stále nedařilo: polapit kostku.

Připadal si jako blázen honící se za přeludem. Skříňka se nadržela žádného systému, neustále podnikala nečekané manévry a oni museli sestavovat nové nákresy a líčit paratronové pasti.

„Mylesi,“ řekl si vědec ve své laboratoři tiše pro sebe, „brzy bude načase, aby ses tu ukázal.“ Nešlo mu do hlavy, proč se Kantor neobjevuje. Momentálně představoval jediný spojující článek mezi nimi a LSP a Sluneční soustavou. Oficiální vztahy mezi Camelotany a Terranci byly opět trochu narušené, sotva pominuly problémy s Goeddou.

Ve sluneční soustavě se opět vzrůstal odpor vůči „klíce“ Nesmrtelných. Sdělovací prostředky a vlivné osobnosti obviňovaly jako v nejhorších dobách, nositele buněčných aktivátorů z toho, že odlákali Lize svobodných Pozemšťanů nejschopnější odborníky. Vyčítali jim, že během krize vyvolené Goeddou selhala jejich bezpečnostní opatření. Předhazovali Allanovi, že vyhození technických zařízení na Merkuru nejen zničilo antitemporální slapové pole chránící Zemi, ale také přišlo na šílenou spoustu galaxií.

A nikdo nemluvil o tom, za jakých obětí a s jakou nadlidskou námahou zachránili nežádoucí pomocníci z Camelotu domovský systém lidstva od jisté zkázy.

Meganonova nálada tedy byla hluboko pod bodem mrazu. Nepomohlo ani, když se u něj objevil Alaska Saedelaere. Nositel buněčného aktivátoru přišel v doprovodu mladého Arkonidana s téměř pozem-

sky znějícím jménem Benjameen z Jacin--ty. Útlému mladíkovi bylo teprve sedmnáct let a mnozí mu přezdívali „návštěvník snů“. Meganon o něm nevěděl víc, než co se o něm všeobecně povídalo; že má určité mutantské nadání a je schopen se ve snech stávat jinými bytostmi a ovlivňovat tak jejich životy.

To ale momentálně vědce nezajímalo. Chlapec se držel Alasky jako stín.

„Pořád ještě nic?“ zeptal se Meganona muž s Kummerogovou kůží, která se na něj nalepila ve zničeném arzenálu Baolin-Ndaů poté, co se tam dostal spolu s Rhodanem a Bullem po Mostě do nekonečna. Zprvu si kůže zcela podobila jeho vůli, ale v průběhu času se Alaskovi podařilo poměr sil zvrátit a nyní ovládal on kůži, kterou kdysi svlékl Kummerog.

Alaska Saedelaere vypadal, jako kdyby byl povlečený průhlednou rosolovitou hmotou. Stranili se ho dokonce i přátelé. Meganona napadlo, že Saedelaere jako by přitahoval podobné problémy. Možná by bez nich ani nebyl šťastný. Hrozné pomyšlení!

„Ta zatracená skříňka mě dohání k zoufalství,“ zavrčel Attaca. „Přál bych si, aby se objevila ještě jednou tady u mě.“ • „Abys mohl udělat podruhé stejnou chybu?“

„Ne - aby mi vlezla do pasti. Mezitím jsme sem dostali jeden projektor.“ „Chvilku seděli mlčky, pohroužení každý do svého nitra. Meganon jen tu a tam oznámil, že černá schránka právě dosáhla nějakého bodu na nakreslené mřížce - bohužel jako by se záměrně vyhýbala místům, kde byly instalovány paratronové pasti.“

„Jestlipak je v černé skřínce skutečně buněčný aktivátor?“ vykřikl Meganon, poté co si protřel oči, které ho pájily od soustředěného sledování holoobrazovek.

Alaska pokrčil rameny. Přirozeně, že znal tuhle domněnku. „Pochybuj o tom," namítl. „Miliny a Nadjiny aktivátory se zjevně rozplynuly v okamžiku jejich smrti. Proč by nám tedy ID dávala jeden aktivátor navíc, když nám dva sebrala?"

Vědce udivil fatalismus čišící ze Saedelaerových slov. „Myslím si, že to...," spustil a vzápětí zmlkl. Vyskočil z křesla a roztřesenou rukou ukázal na hlavní holo-obrazovku. „Vyšlo to!" zaječel vítězoslavně. „Alasko, konečně je...!"

Víc se Alaska nedozvěděl. Hyperfyzik se otočil, převrhl křeslo a vyfítil se z laboratoře.

Alaska Saedelaere jen zavrtěl hlavou. Otočil se k obrazovce a zahleděl se pozorně na mřížku s červeně a zeleně blikajícími body a z vysvíceného textu na dolní liště se dozvěděl, že kočovná kostka se mateří- < alizovala v jednom z míst, kde na ni číhá-
ly paratronové pasti. Do jedné z nich se také chytila, po třech dnech, které uplynou-
ly od jejího „útěku" z energetického sejfu ve výzkumném středisku na Camelotu. ; „No vida," řekl Saedelaere mladému Arkonidanovi a vstal. „Počkáme si, až nám tu věcičku dopraví zpátky. Třeba nám poví, proč jí tolik záleží na tom, aby našla Perryho Rhodana."

Netvářil se ale příliš optimisticky.

^^^

(Čistoto Khan rozmístil všechny kosmické lodi, které mel k dispozici, uvnitř Sluneční soustavy i mimo ni podle systému vypracovaného NATHANEM. Přilétaly rovněž další lodi z galaktických základů ve Sluneční soustavě a komisař LSP jim vydával příslušné příkazy.

Nikdo, ani syntron na Měsíci, nevěděl, z jakého směru dorazí takzvaná expediční flotila Nonggu s Heliotskou tvrzí. Bylo by

pošetilé se domnívat, že to budou stejná tintítka, jako byl nyní nehybný VHE THRANG. Terra zatajila dech a čekala.)

^^^

Dopravili skříňku pomocí antigravitačních plošin a paratronových polí zpátky do výzkumného střediska, přesněji do trezorové místnosti, v níž kolem ní zřídili silnější, ztrojená, ochranná pole. Třikrát, čtyřikrát to vypadalo, jako kdyby chtěla kostka znovu upláchnout, ale pokud tomu tak bylo doopravdy, pak zůstalo jen u pokusu.

Pokaždé na jednu, dvě vteřiny zpola zprůhledněla, ale vzápětí se vrátila do původního materiálního stavu. Zdálo se, že poznala nesmyslnost svého počínání.

Attaca Meganon, Alaska Saedelaere, pětacet vědců a strážní stáli kolem narudle zářící paratronové koule u průměru dva metry. Konečně se hyperfyzik odhodlat k pokusu.

„Oslovovala jsi všude na této planetě lidi a ptala ses jich, jestli nejsou Pěny Rhodan," řekl nahlas a důrazně. „Můžeš tedy akusticky komunikovat. Proto musíš slyšet a chápat. Nevím, zda máš... vědomí. Když mě ale slyšíš, odpověz mi na pár otázek, prosím. Proč hledáš Perryho Rhodana? Co mu chceš sdělit a proč to nemůžeš prozradit nám, jeho spolupracovníkům?"

Nečekal okamžitou odpověď. Povzdechl si, rozhlédl se po ostatních a zkusil to jinak.

„Budu ti prostě říkat skříňko. Máš-li jiné jméno, tak mi ho pověz. Pěny Rhodan tu není. Nachází se na Mostě do nekonečna a nikdo z nás tady neví, kdy se vrátí. Jsme ale všichni jeho přátelé. Důvěřuje nám, jeho cíle jsou i naše cíle. Můžeš nám tedy klidně povědět, co chceš sdělit jemu. Hájíme stejné zájmy."

Attaca Meganon nemohl tušit, že si ve vzdálené Sluneční soustavě už celé hodiny rovněž lámou hlavu tím, proč kostka chce mluvit pouze s Nesmrtelným.

Hyperfyzik se zklamaně a udiveně zároveň obrátil k Alaskovi Saedelaerovi a máchl vyzývavě rukou směrem k paratronové kouli. „Ty jsi stejně jako Rhodan nositelem buněčného aktivátoru," řekl. „Třeba budeš mít víc štěstí. Zkus to, prosím."

Alaska pokrčil hubenými rameny, přistoupil o dva kroky blíž a nahlas a zřetelně pronesl: „Slyšíš mě, skříňko?"

„Ano, mohu tě vnímat," odpověděla překvapivě krychle.

, Saedelaere se nadechl a zjevně si připravoval druhou otázku.

V té chvíli vstoupil dovnitř asistent a předal Meganonovi fólii. Attaca na ni pohlédl a už už chtěl vykřiknout. Když si však všiml Alaskova napjatého výrazu, počkal.

„Proč hledáš Perryho Rhodana - po všech těch letech nečinnosti?" pokračoval Saedelaere. „Co tě k tomu tak najednou přimělo?"

„Ty to nevíš?" ozvalo se z energetické koule. „Ty nevíš, že brzy nadejde Konstituční rok?"

4.

Sluneční soustava, 24. září 1289 NGL

Ptají se na Perryho Rhodana; pořád a znovu Perry Rhodan. Jako kdyby to byla jediná lidská bytost, která by se jim mohla rovnat.

Možná jsou Nonggové skutečně tak naivní, jak vypadají, a smí jednat jen podle určitých příkazů.

To by ale znamenalo, že je řídí ten, jehož jméno už nemohu ani slyšet!

(Gia de Moleonová, ředitelka Služby Pozemské ligy)

Bylo přesně 14:36 pozemského standardního času, když se oba mohutné objekty vynořily z hyperprostoru na okraji Sluneční soustavy. Byly tak obrovské, že muži a ženy u lokátorů na palubách terranských lodí a stanic v prvních vteřinách neviděli nic než je - a teprve pak spatřili materializující se kosmická plavidla.

Oba objekty se sobě podobaly jako vejce vejci. Lodi, které se nacházely nejbližší místu, kde vystupovala z hyperprostoru cizí flotila, začaly vysílat kromě lokalizačních dat také jasné obrazy.

Cistolo Khan, který se mezitím nechal vyzářit zpátky na PAPERMOON obíhající:

čí kolem Země (LYON se jako předtím 'držel v blízkosti VHE THRANGU), viděl objekty na obrazovkách tak zřetelně, jako by se nacházely už kdesi hluboko ve Sluneční soustavě. Totéž mohli sledovat všichni odpovědní funkcionáři na Zemi a astronauti na velitelských můstcích asi sedmi tisíc jednotek solárního loďstva, čekající na rozkazy komisaře Ligy svobodných Pozemšťanů.

„Takže skutečně přiletěli," řekl Khan kapitánovi PAPERMOONU a prvnímu pilo-;,' tu Přetní Boemerovi. „Nemíní ustoupit ze svého záměru."

„Můžeme je kdykoli vymést z vesmíru," namítl holohlavý Terranec s buldočím obličejem a suše se usmál. „Stačilo by na to klidně šestadvacet našich transformačních děl."

Cistolo Khan pochopil narážku velmi dobře. Nebylo to poprvé, co ho někdo kritizoval za to, že ještě nevydal shromážděné flotile rozkaz k útoku. Celkem patřilo k bojovému svazu LSP šestnáct tisíc moderních lodí a všechny podléhaly přímému Khanovu velení. Byly rozmístěné na

všech planetách Ligy, šest tisíc se jich trvale nacházelo ve Sluneční soustavě.

Komisař LSP se však tentokrát rozhodl vsadit na jistotu. Samozřejmě nebylo zapotřebí takové spousty lodí na případné zničení Heliotské tvrze. Kdo ale ví, zda se před branami Země neobjeví další flotila Nonggů, když setrvá na svém a zabrání *těmhle* proniknout do soustavy? Kdo zaručí, že se koalice Thoregon zničehonic nerozhodne prosadit mírové ideály silou, zbrání, když její přání a nevyžádaná požehnání narazí na odpor?

Perry Rhodan hovořil o černých galorní; ských lodích. Kdo ví, zda mezitím u Galorňanů opět nedošlo ke zvratu a neobjeví: se v Galaxii se svou černou hvězdnou flotilou z pověření Thoregonu?

„Já nechápu to rozčilení," ozvala se Serah Jenninová, druhá pilotka. „Když se budou chtít tamti hošani poprat, alespoň budeme mít dobrý důvod pořádně protáhnout našim posádkám kostru."

Uchechtla se a vyzývavě se rozhlédla, narazila ale jen na odmítavé pohledy. Plophosanka s nakrátko zastřiženými vlasy nepatřila zrovna k oblíbeným členům posádky. Otočila se na obrazovku před sebou a zamumlala nevrle: „Vy mě můžete taky všichni..."

:
, Cistolo Khan si jí nevšímal. Mávl na Thookera, vedoucího vědce z koloniální planety Strepp, a soustředil se na obrazy obou objektů na druhé straně bývalé dráhy Pluta. Materializovaly se i s doprovodnými loděmi skutečně ve zcela jiném sektoru než průzkumná loď se Zygonod a Galtarradem na palubě - komisaře LSP to nijak zvlášť nepřekvapilo.

Vysvítla se první data a byla stále doplňována a v případě potřeby korigována. Podle nich činila nejdelší strana obou obrovských lichoběžníkových útvarů vždy 8,4 kilometru, ostatní tři strany měřily 4,2

kilometru. Tloušťka trapézu byla šest set metrů. Zatím se nedaly na plochách rozeznat prakticky žádné nerovnosti. Objekty byly světle šedé a lehce se bronzově leskly.

„Co si o tom myslíš, Thookere?" oslovil vědce Khan.

Než stačil ani ne stoletý vědec s tonzурou na hlavě odpovědět, máchl komisař LSP rukou směrem k hologramu Paoly Dašmaganové, který se právě zjevil, a na- značil jí, aby počkala.

„Je otázka, jestli to už je všechno," pro- hlásil Thooker, „nebo jestli se zmaterializují ještě další stavební díly. Pokud ne a zůstanou jen tyhle dva, pak si dovedu představit dvě možnosti, jak z nich složit geometrický obrazec."

f
„Myslíš, že mají v plánu udělat něco takového?"

Vědec, který se prohlašoval za *mnicha streppské víry*, překvapeně pohlédl na svého nadřízeného a ujišťoval se: „Mluví se přece o Heliotské tvrzi, nebo se snad pletu?"

„Nepleteš," odpověděl komisař LSP. „A co lodi?"

Thooker přimhouřil oči a zcela zbytečně postoupil o krok k obrazovce. „Osmdesát vřeten různé velikosti," odečetl. „Sedmdesát až tři sta metrů na délku. Hm. K tomu třicet čtyři objekty, dlouhé dvě stě až Čtyři sta padesát metrů a široké až sedm set šedesát. Vypadají jako dva podlouhlé balóny spojené uprostřed svorníkem. Nazval bych je dvojtrupovými loděmi. Vypadá to, jako by vřetena a dvojtrubky držely lichoběžníky v energetických polích."

„Některé lodě ale mohou tvořit ochranný doprovod," namítl Boemer. Uchechtl se a neodpustil si jízlivost: „Vskutku flotila, z které jde hrůza..."

„To, že Nonggové nikam nespíchají, jak se ti možná zdá, může naopak zname-

nat, že jsou si naprosto jistí svou věcí," usadil kapitána lodi nevzrušeně Cistolo Khan.

„Tohle není žádná invaze," vyprskl Boemer, který chtěl mít poslední slovo. „Je to prostě k smíchu."

Khan ho ignoroval a obrátil se konečně na První Pozemšťanku.

„Mám stejné obrázky jako vy a poslouchala jsem vaši debatu," prohlásila Paola Dašmaganová. „Cistolo, média šílí. Žádají ode mě vysvětlení. Co mám lidem říct?"

„Že neustoupíme," odpověděl Khan. „Že 'nám nesmí tenhle boží dar do soustavy."

„Ehm," diskrétně si odkašlala Serah Jeninová. „Smím poukázat na skutečnost, že cizí svaz se blíží poloviční rychlostí světla k dráze Pluta? Kapitáni lodí, které jsou tam rozmístěné, žádají rozkazy, jak se mají zachovat. A ještě něco: Malé vřetenó s oběma Nonggy na palubě taky vyrazilo a blíží se. Kapitánka LYONU se táže, co má dělat. Nonggové nereagují na její výzvy ani na výhrůžky."

Cistolo Khan a Paola Dašmaganová na sebe pohlédli.

^^^

Nonggové ani nevytvořili ochranné štíty kolem svých lodí a obou dílů a hnali se nezměněnou rychlostí dál. Ve 21:56 dosáhli bývalé dráhy Pluta a přetnuli ji: Dva gigantické díly doprovázené na cestě do Sluneční soustavy trámovými vřeteny a dvojtrupovými loděmi bez jakékoli ochrany. A přirozeně také spoustou pozemských plavidel, jejichž kapitáni dostali od Cistola Khana rozkaz, aby prozatím Nonggy nenapadali ani se na ně neobraceli z vlastní iniciativy.

Nemělo to smysl, protože všechny radiové signály vyšuměly do prázdna.

Lichoběžníky i jejich průvodci se blížili k dráze Neptunu. Ze Země vyzvali Cistola

Khana, aby konečně něco udělal. Navrhovali všechno možné - od varovných výstřelů až po nasazení transformačních děl — pokud se cizí svaz do určité doby nezastaví, neobráti a neodletí pryč.

Parlament zasedal nepřetržitě a drtivou většinou schválil vojenské hrozby. Paola Dašmaganová se držela zpátky, zatímco Gia de Moleonová se nijak netajila jestřábím postojem.

NATHAN sice skvěle vyhodnocoval informace, ale nemohl nahradit poradce. Přesto si Cistolo Khan velice vážil jeho služeb. Měsíční syntron na všechny dotazy sděloval, že podle všech dostupných dat Sluneční soustavě *nebezpečí*.

„Zatím nedám rozkaz k zahájení palby, vždyť se vetřelci nijak nechraň," řekl komisař LSP Prettu Boemerovi, když byl cizí svaz ještě těsně před dráhou osmé planety a ze Země na něj tlačili čím dál víc. „To je přece groteskní! Jedni se mi vysmívají kvůli tomu, že jsem shromáždil tak mohutnou flotilu, zatímco druzí by nejraději viděli, abychom vetřelce roztrhali na kousky. Promluvím si ještě jednou s Zygonod a Galtarradem. Musím ale na LYON. Nebuduj pryč dlouho a byl bych rád, abyste se za-;

tím spojili s FARGEM a povolali na palubu tohotole PAPERMOONU psycholožku Bré Tsingu."

Khan zamířil k přepážce, pak se ale zastavil, otočil se a upřesnil: „Ta tu bude *velet*"

Vzápětí se odebral k transponderu a nechal se vyzářit na LYON.

VHETHRANG už rovněž dávno překročil bývalou dráhu Pluta. Cistolu Khanovi se povedlo navázat okamžitě spojení s oběma Nonggy. Vypadalo to skoro, jako by čekali, že se na ně obrátí.

„Zakázal jsem vám proniknout do Sluneční soustavy," spustil komisař LSP roz-

hodně. „Bud' neberete vážně mé varování a jste prohlásil Nonggo a Khan jen zaskřípěl zuby. přesvědčení o tom, že nebudeme střílet na „My nejsme oprávněni vám to sdělit. Smíme bezbranné, nebo vědomě riskujete zkázu vám jen zvěstovat, jaké vás čeká štěstí, a být Heliotské tvrze. Jste schopni si to zodpovědět vám k dispozici, pokud máte nějaké dotazy. před Thoregonem?"

„Tvůj národ by nebyl vyvolen, kdyby byl Nezoufejte. Heliotská tvrz bude brzy sestavená a na svém místě. A pak teprve poznáte, jaký schopen zahájit palbu na bezbranné," odpověděl nastal zázrak, a pochopíte, co jsme vám důstojně a bez příkras Galtarrad. přinesli."

„Být vámi, nebyl bych si tak jistý," zavrčel Nezoufejte! To je sílené! napadlo Cistola Khan. „Máme zbraně, kterými můžeme zničit díly Khana.

„Zastavte to!" zapřísahal Nonggy komisař LSP. „Nebo se stane neštěstí. Nepřipustíme, abyste pronikli dál do Sluneční soustavy." Ještě než to dořekl, věděl, že se opakuje - stejně jako

„Pak stejně zabijete tisíce bytostí," odvětil Nonggové ustavičně omílali svá proroctví. On nečekaně Nonggo.

Cistolo Khan si musel přiznat, že s ničím Nonggové jim naopak vytrvale hrozil. On takovým nepočítal. „Na obou dílech je... •;_

posádka?" podivil se a nijak nezakrýval Když se vrátil na PAPERMOON, čekala ho znepokojení. tam nová zpráva.

Oba Nonggové naklonili hlavu doprava a „Kurzový vektor průzkumné lodi je stále setrvali v této poloze. V obličejích se jim stejný, jako když se vynořila z hyper-prostoru," nepohnul jediný sval.

„Neříkali jsme vám, že vám neublížíme?" nikdo nevěděl, co je vlastně zač. Jestliže ho zeptal se po chvíli Galtarrad Pozemšťana. „Příliš Nonggové nezmění, brzy se setkají s vás nechápu. Nepověděli jsme y vám, že vám doprovodným svazem a oběma lichoběžníky, přivážíme velký dar a že jste ;'." byli vyvoleni? pokud poletí předem vypočítanou rychlostí." Proč nám nevěříte? Čeho. se tak bojíte, že nejste ; schopni nikomu důvěřovat?"

„Předem vypočítanou rychlostí?" podivil se Cistolo Khan.

Cistolo Khan mlčel a dlouho přemýšlel, než konečně váhavě odpověděl: „Máme prostě Vedoucí vědec PAPERMOONU přikývl a strach." Okamžitě se v duchu podivil, co to do něj odpověděl: „Jak svaz s díly, tak VHE vjelo. Proč se bráním já? To oni jsou přece THRANG snižují už půl hodiny rychlost. Podle toho a podle vektorů se dá předem zjistit místo setkání."

„Na dílech tedy je posádka?" zeptal se znovu. „Kde to je?" zeptal se ho komisař LSP. Měl

„Jsou tam Nonggové nebo jiné bytosti?" jisté podezření...

„To není důležité," odpověděl Galtarrad. Nebyla to oběžná dráha Země kolem Slunce, „Přivážíme vám něco, o čem se žádnému z vašich vědců ani nezdálo. Byli jste vyvoleni a..." nýbrž dráha Trokanu, tedy dráha bývalého Marsu přeneseného do arresa.

„Tak dost!" vykřikl komisař LSP. „Nebo mi alespoň pověz, kdo si nás vyvolil a proč!"

„To ti smí prozradit pouze velitel mise,"

^ ^ ^

(Attaca Meganon si mezitím na Camelotu poprvé potvrdil to, co se dozvěděl

z fólie. Rentgeny provedené bezprostředně po „navrácení“ černé skříňky do trezoru jednoznačně prokázaly, že se uvnitř kostky nachází materiální objekt.

Současně dorazila na Camelot zpráva o událostech v sektoru Sluneční soustavy.)

Ve 23:54 přeřel svaz Neptunovu dráhu. Doprovázelo ho asi tisíc lodí flotily LSP. Větrfci neustále zpomalovali, přesně podle Thookerových propočtů. Na oba lichoběžníky mířily tisíce hlavních, ale Cistolo Khan pořád ještě nevydal rozkaz k palbě.

„Cistolo,“ řekla Paola Dašmaganová, když s ní komisař hovořil ze své kajuty na, palubě PAPERMOONU. „Už tě nemohu déle chránit před politickým tlakem. Parlament žádá okamžitou reakci a já musím akceptovat jeho vůli - i přes tvůj odpor. Pochop mě. Ani já nechci, abychom zašli do krajnosti. Nežijeme ale v diktatuře, musíme se podrobit vůli většiny. Já...“

První Pozemšťanka se zarazila, protřela ;;Si zarudlé oči a chvilku to vypadalo, že se co nevidět zhroutí.

Mimoděk postoupil o dva kroky k jejímu hologramu a hmátl jí po paži, jako by ji chtěl podepřít. Rukou projel jejím obrazem. Spala vůbec někdy?

„Čísi, musíš se rozhodnout. Nemohu ti říkat jak, ale musíš to konečně udělat,“ zachrčela a prosebně se na něj zahleděla. „Když už nemůžeš napadnout lichoběžníky, zkus na nich vysadit komanda, aby do nich pronikla. Možná dojde k boji, ale...“

Komisař LSP sevřel ruce v pěst a zavrčel: „Paolo, přestávám ti rozumět. Tvůj obraz se třepe a bledne. Příjem se hrozně zhoršil. Možná je to zářením, které vydávají oba díly.“

První Pozemšťanka zvedla hlavu a nevěřicně na něj pohlédla. Za normálních

okolností by určitě prohlédla jeho trik, nyní ale nevěděla, co na to říct.

„Obávám se, že se hroučí spojení,“ lhal Khan a tušil, že si tím možná plete oprátku na krk. Poslouchali je na mnoha stanicích, a patrně i z velitelského můstku komunikovali s Terrou bez potíží. Blufoval ale zatvrzele dál. „Paolo, už tě neslyším...“

Vypnul spojení se Zemí. „Zřejmě to není zrovna demokratické,“ zamumlal, když se zvedl a chystal se odejít z kajuty. „Alespoň jsi z obliga. První Pozemšťanko...“ Vzápětí nařídil, aby PAPERMOON „ohluchl a oněměl“.

Uvědomoval si, že všechna odpovědnost nyní leží na jeho bedrech, nebyl však ochoten sklonit se před několika sty hysterických politiků, kteří se ještě nevzpamatovali z šoku způsobeného Goeddou, a obětovat možná tisíce nevinných bytostí.

Nejspíš se dopustil velké chyby. Každý ho musel prokouknout a Paola Dašmaganová jako první. Pokud je chytrá, bude s ním hrát jeho hru. Gia de Moleonová bude určitě zuřit. Potřeboval ale získat čas, nic víc. Toužil po tom, aby už u něj byla BréTsinga. Doufal, že mu pomůže rozptýlit pochyby.

Když se vrátil na velitelský můstek, zjistil, že psycholožka už dorazila. A s ní také Myles Kantor, jeden z Nesmrtelných, kteří už dřív uchránili Sluneční soustavu od mnohých hrozeb.

^ A ^

Bré Tsinga měřila pouhý metr sedmdesát a byla chlapecky štíhlá. Světlé vlasy jí v rozporu se současným trendem nakrátko zastřižených účesů spadaly až na ramena. Podlouhlému bledému obličejí vévodily velké modré oči, v kterých měla většinou přátelský a poněkud zvědavý výraz.

Nyní se ale teprve devětadvacetiletá doktorka kosmoxenopsychologie dívala na své dva protějšky skoro odmítavě. Nepřenesla jediné slovo, když ji a Mylese Kantora Khan seznámil se situací a objasnil jí, co od ní očekává.

Teprve když se odmlčel, nadechla se a prohlásila: „Fajn, mám se tedy pokusit porozumět Nonggům lépe než ty. Jsem opravdu zázračná superpsycholožka. Postav přede mě roboty a já na vás za chvíli vychrlím jejich dokonalou analýzu. Stejně skvěle to zvládnou s Nonggy. Vždyť jsem Bré Tsinga - a ta to umí. Média na Zemi a na mnohých planetách Ligy to přece vědí po tom všem, co se stalo s Malými matkami a černou dírou.“

Dívka zavrtěla hlavou, předklonila se a zaryla něžné prsty do oválné desky konferenčního stolu. „Jenže to není pravda!“ zasyčela. „Nejsem tak geniální, jak mě líčí média. Jsem docela obyčejná ženská a snažím se vykonávat své povolání, jak nejlépe to jde. To je všechno. Nejsem schopna dělat zázraky na počkání.“

„A to, že máš jisté empatické schopnosti a dovedeš mentálně proniknout do jiných lidí a bytostí, je také výmysl novinářů?“ zeptal se jí Kantor.

„Přehánějí. Ve skutečnosti to není tak žhavé,“ vyprskla dívka.

Cistolo Khan si odkašlal a zeptal se jí: „Nechtěla by ses prostě se mnou podívat na ty dva Nonggy, Bré? Jen se podívat a poslechnout si je, víc od tebe nechci. Mrzí mě, že jsme v časové tísní, ale...“

„To nebyl dobrý nápad,“ přerušila ho znenadání. „Myslím s tím údajným zářením a poruchou radiozařízení. Pověří vrchním velením flotily někoho jiného.“

„To není tak jednoduché,“ namítl komisař LSP. „Jistě, nebyl to ode mě nejlepší nápad, ale na nic lepšího jsem nepřišel. A pokud někdo potom dojde k názoru, že

bych se měl zodpovídat, budu k dispozici.“

„Zřejmě se považuješ za nenahraditelného, co?“

„Momentálně ano. Tak co, doprovodíš mě na LYON?“

Mladá žena z koloniální planety Sabinn jen přikývla.

„Rád bych se co nejrychleji spojil na hyperfrekvenci s Camelotem,“ řekl Myles Kantor, když se Khan a Bré Tsinga zvedli k odchodu. „Je to možné i odsud?“

„Jakmile se vrátíme, tedy až budeme mít opět všechno pod kontrolou, pak tě spojíme,“ slíbil mu komisař LSP. „Stačí ti to?“

Kantor přikývl a vtom přišlo na velitelský můstek PAPERMOONU ultimátum ze Země, aby se ohlásili nejpozději do deseti minut. Bylo jasné, že v Terranii Khanův trik prokoukli.

Komisař se nechal v psycholožčině doprovodu znovu vyzářit na LYON a také tentokrát se bez problémů spojil s oběma Nonggy. Když se objevily jejich hologramy před Khanem a BréTsingou, překračovaly křižníky a VHE THRANG právě dráhu Uranu.

Khan představil Nonggům Bré Tsingu a řekl: „To je pravděpodobně naposledy, co s vámi hovořím. Nedbali jste na mé výzvy ani varování a chcete se připojit k vašemu svazu a oběma fragmentům na dráze čtvrté planety. Zygonod a Galtarrade, žádám vás naposledy, abyste obrátili a odletěli i s Heliotskou tvrzí pryč. Jsem vázán příkazy terranské vlády. Doposud jsem se vzpíral je splnit, pokud ale setrváte ve stejném kurzu, dostanu rozkaz vás zničit.“

Oba Nonggové opět naklonili hlavy ke straně a obličejové svaly jim jen hrály. Stříbřitá pokožka sebou cukala tak prudce, jak to u nich Khan nikdy předtím neviděl. Potom se na sebe podívali a cosi si šeptali.

Když znovu odtrhli hlavy od sebe, pohlédli Galtarrad na komisaře LSP a prohlásil podle očekávání: „Přicházíme s mírovými úmysly a přinášíme vám dar koalice Thoregon. Všechny další otázky vám zodpoví velitel mise, nicméně je třeba bezpodmínečně dodržet časový plán. Konstituční rok začne dřív, než si myslíte.“

„My si nemyslíme vůbec nic,“ uchechtl se Cistolo Khan. „Ani nevíme, co je ten váš Konstituční rok! Zato víme, kolik času, zbývá, než promluví zbraně, pokud konečně nevezmete rozum do hrsti!“ „j Nonggové jako by ztuhli a v obličejích se jim nepohnul ani sval.“

„Nebudete na nás stílet,“ řekl Galtarrad klidně. „Kdybyste vy Pozemšťané neměli v jádru mírumilovnou mentalitu, nikdy byste nedostali Heliotskou tvrz. Nevyhrazujte nám tedy, těšte se.“

Znělo to jaksi definitivně, jako kdyby stříbrokožecjen konstatoval předem danou skutečnost.

„Dovolte, abychom se s vámi nyní rozloučili. Musíme být u toho, až se bude sestavovat tvrz. Bud¹ ale bez starosti, Cistolo Khane - určitě se uvidíme. A budeme se poznávat tak dlouho, až se úplně rozplyne veškerá nedůvěra mezi námi.“

^ A ^

Sotva se vrátili na PAPERMOON, zeptal se Cistolo Khan Bré Tsingy: „Co si o tom myslíš?“

Lhůta uložená Zemí uplynula před jednou minutou. Komisař LSP byl pevně rozhodnut vyčkat i přes rozhořčené výhrůžky tak dlouho, než si vyslechne psychologčin názor.

A ten nebyl nijak převratný. Khan si musel upřímně přiznat, že možná přecenil Bréiny schopnosti. Patrně to způsobilo její mládí, její všichni tak snadno pasovali na

génia. Přitom vyvolala pozornost pouze jednou, když z Allanova záznamu o Goeddině životě vyhmátla nápad jak jednou provždy zneškodnit Malé matky vzniklé z Filozofů.

Goedda byla stvořena poblíž černé díry Umam-Urry a v začátcích rozvoje své inteligence vnímala jako první „Ohnivé kaskády Umam-Urry“. Hyperimpulsy vycházející z černé díry a jejich „děšť“ rozhodovaly o vývoji Goedy v inteligentní bytost obdařenou silnou paramentální mocí.

Bré Tsinga zatvrzele trvala na tom, že v Malých matkách přežívá pravzpomínka na Goeddu a že sní o ohnivých kaskádách Umam-Urry. Napadlo ji, že by Herreachové mohli simulovat takový „děšť“ u nějaké černé díry v Galaxii a dosáhnout toho, aby v ní zmizely všechny Malé matky.

Nebylo to snadné, ale plán nakonec vyšel. Malé matky se zřítily do černé díry Dengejaa Uveso a Tolkandové se vrhli za nimi.

Cistolo Khan si na to vzpomněl, když nyní číhavě pozoroval blondatou psychologku. Seděli proti sobě v malé hovorně hned vedle velitelského můstku a byli sami.

„Kontakt s oběma Nonggy byl příliš krátký na to, abych je mohla seriózně analyzovat,“ prohlásila Bré Tsinga. „Něčeho jsem si všimla, ale nechci z toho vyvozovat zatím žádné přesné závěry.“

„Čeho například?“ zeptal se jí komisař LSP.

„Třeba ta jejich mimika. Ono zvláštní naklánění hlav. Musí to mít nějaký význam.“

„Bré,“ řekl Khan naléhavě, „pověz mi jen, co jsi cítila, když jsi je viděla před sebou. Nesnaž se být přísně vědecká. Rád bych jen věděl...“

„Jak je hodnotím?“ předešla ho psychologka a chabě se usmála. „No dobrá, když

ti to pomůže. Myslím si, že jsou čestní. Bylo by mi víc prospělo, kdybych se s nimi setkala osobně a ne s jejich hologramy. Ale podle mého - nevědeckého - názoru jsou Zygonod a Galtarrad přesvědčeni o tom, co říkají a dělají. Opravdu věří tomu, že nám přinášejí obrovský dar."

„Byla bys ochotna to opakovat? Myslím na veřejnosti?"

Bré Tsinga si povzdechla: „Aby si na mě smlsli mí vážení kolegové? Čím víc média rozpadává moje údajné zázračné skutky, tím víc se objevilo závistivou. A když se teď do toho zapojujím... tedy nechám zapojit... Jenže ty potřebuješ, abych ti pomohla, co? Kdybych Pozemšťanům řekla, že Nonggové jsou neškodní, bylo by to pro tebe obrovské plus. Vytáhl bys hlavu z oprátky a prosadil bys vyčkávací taktiku."

„Takže mě v tom nenecháš?"

„Moc se mi do toho nechce," přiznala psycholožka. „Vlastně vůbec ne. Pokud to udělám, pak jedině kvůli Nonggům. Nemám chuť sledovat, jak po nich někdo střílí anebo ničí jejich Heliotskou tvrz."

Cistolo Khan vstal a podal, mladé ženě ruku. „Děkuji ti," řekl a slyšitelně si oddechl. „A teď půjdeme na můstek a odvoláme radiový klid."

Svaz cizích lodí se blížil k dráze Saturnu, dále zpomaloval a nereagoval na žádné signály. Zatím ještě nepadl jediný výstřel.

5. Camelot, 25. září 1289 NGL

Dosud jsem se nezúčastnil aktivně honu na černou skříňku ani jejích výsledků poté, co byla polapena a dopravena zpátky do sejfu. Opět se zdržuji na palubě svého mo-

aulu RIGO; je připojený ke GILGAMEŠI a krouží s ním po oběžné dráze kolem Camelotu. Pokouším se zde získat přehled o nejnovějším politickém vývoji v Galaxii.

Informace mi nepřetržitě dodává nás ústřední syntron Měřím - zprávy našich zvěďů odevšad z Mléčné dráhy, odposlechy hyperfrekvenčních rozhovorů meziplanetární a loděmi, analýzy a průběžně upravované prognózy. Leccos se dalo do pohybu. Mlčení mocenských blokuje klamně. Všichni vidí, co se děje.

Terranci si nemohou v těchto dnech stěžovat. Ne, že by byla jejich propaganda cílená, ale velmi jim prospívá úspěch u černé díry Dengejaa Uveso.

K Lize svobodných Pozemšťanů patří v základním sektoru sedm set planet a přibližně tisíc připojených světů obývaných terranským potomky. K nim však je třeba připočítat navíc mnoho tisíc dalších lidských světů, které kdysi získaly politickou a hospodářskou nezávislost.

Je mi známo, že nejméně jedenáct z nich více či méně jasně signalizovalo ochotu připojit se těsněji k Lize. Stovky dalších vlád o tom budou přinejmenším uvažovat. Je dobré mít silného spojence v době polarizace galaktických mocenských bloků.

Tento vývoj přirozeně neuniká Fóru Raglund, tedy Bluesanům, Topsiderům, Akonanům a tak dál, ani Křišťálovému impériu mých nadějeplných arkonských pravnuků, věčně srncích o obnovení zaslé slávy. Momentálně se chovají klidně, ale za touto fasádou skrývají podrážděnost, a nervozitu. A z určitých náznaků se dá vyvodit, že tenhle klid dlouho nepotrvá.

Je to pořád stejná písnička: Hrozba zvenčí „sjednotí" národy, jakmile ale zpola pomine, vyplave na povrch znovu stará nevraživost a vypuknou konflikty.

Ted' mě ale chtějí dole na Camelotu. Vzpomněli si na to, jak se kdysi říkalo, že

jen Perry Rhodan a já dokážeme přimět černou skříňku, aby se otevřela (napůl minuty).

Něco v ní objevili a chtějí vědět, co to je.

Nechám se vyzářit ve výzkumném středisku, ale moc naděje Camelotanům nedávám.

Kostka chce za Perrym Rhodanem, a to by se musela dostat na Most do nekonečna.

Perry, nevím, zda bylo dobré, když jsi hned po návratu na Trakán znovu zmizel na Mostě. Jistě, Bull na tebe čeká na druhé straně, ale to by to nemohl vydržet ještě dva tři dny?

Potřebují tě tady na Camelotu. A jak jsem se doslechl, také ve Sluneční soustavě, kde nás zase tak moc rádi nevidají, přestože f v poslední době s nimi spolupracujeme do-, cela dobře.

Bojím se, starý příteli, že momentálně není mnoho míst v univerzu, kde by sis mohl - Jak že to vždycky říkáš? - válet šunky... (Atlan, nositel buněčného aktivátoru)

^^-O-

Arkonidan vešel do trezorové místnosti v doprovodu Alasky Saedelaera. Uvítal je Attaca Meganon. Alaskovi připadal hyper-fyzik v těchto dnech čím dál rozrušenější.

„Tady jsou snímky té věci uvnitř skřínky, které se nám povedlo pořídit," řekl hyperfyzik Allanovi.

„Skrz paratronové pole?" zeptal se ho Arkonidan.

„Podařilo se nám odfiltrvat jeho vliv, to bylo to nejmenší," namítl Meganon. „A žádnou překážku nepředstavoval ani materiál, z kterého je schránka vyrobena." Poškrábal se na hlavě a dodal rozpačitě:

„Upřímně řečeno moc tomu nerozumím."

„A já jsem tady, abych skříňku otevřel, co?" prohlásil Atlan.

Alaska Saedelaere přikývl. Také on vypadal neobyčejně rozčileně.

Arkonidan si prohlédl holosnímky. Na všech byl vidět stejný objekt, ačkoli byly pořízeny z různých úhlů a vzdáleností. Bylo poněkud rozostřený a na první pohled se zdálo, že má oválný tvar. Měření jednoznačně prokázala, že má hmotnou povahu.

„Doufám, že se ti povede přimět skříňku, aby se otevřela, Allane," řekl Saedelaere. „Myslím si ale, že už předem vím, co je uvnitř." „A co tedy?" zajímal se Arkonidan. „Není to buněčný aktivátor, nýbrž propustka, tedy jakýsi průkaz opravňující ke vstupu na Most do nekonečna."

Atlan udiveně pohlédl na Alasku a ten horlivě pokyvoval hlavou. „Bylo to, když Kummerog přišel na Mostě o ruku. Znáš ten příběh, prozradila mi to jeho kůže — má schopnost vzpomínat. Mutant dostal náramek od umírajícího čtvrtého posla Thoregonu, ukázalo se ale, že není oprávněn ho nosit. Propustka ho tedy požádala, aby šiji sundal. Kummerog ji neposlechl. A tak se nakonec postarala o to, aby ji už nemohl dál zneužívat. Rozžhavila se tak, že vlastně upálila Kummerogovi ruku - a ta spadla na zem. Tam se náramek zkroutil a proměnil se ve vejčitý předmět dlouhý asi pět centimetrů."

Alaska ukázal na trojrozměrnou projekci a

dodal: „Přesně jako ta věc ve skřínce."

Atlan chvíli mlčel a pak rozvážně prohlásil: „Kummerog, mutant z Cantrellu a vůdce vrahounské bandy z galaxie Bróhnder. Most do nekonečna vyvrhl jeho ruku na Trokan; to jsme vypátrali. Teprve od tebe se dozvídáme, co se ve skutečnosti stalo. Každopádně ruka, která dopadla na Trokan, dodala základní biologickou látku umožňující vznik života. A tak se vyvinuli Herreachové, kteří ho uctívají jako boha."

„A jsi si docela jistý. Alasko, že jde o propustku?“ zeptal se Arkonidan Saedelaera.

„Už podle tvaru a velikosti je to ona. O tom jsem přesvědčený. Nicméně absolutní jistotu bychom získali, kdyby se ti podařilo přimět skříňku, aby se otevřela.“

„To bych musel proniknout do paratronového pole,“ namítl Atlan. „Jenže schránka zmizí, jakmile vytvoříte sebemenší strukturální škvíru.“

„Ne,“ prohlásil Attaca Meganon. „Vybudujeme větší paratronovou kouli kolem celé trezorovny a teprve potom vypneme bezpečnostní sejf. Skříňka sice možná bude poskakovat sem tam, ale neuteče nám.“

„Pusťme se do toho,“ pobízel Atlan netr-pělivě.

^
^ A ^

(Ve Sluneční soustavě zatím nadešel nový den. Svaz nonžských lodí s oběma lichoběžníky ; překročil dráhu Saturnu.

Cistolo Khan reagoval na útočné naléhání ze Země tím, že dal k dispozici svůj úřad. Komisař LSP se i nadále zdráhal vypálit třeba jen pro výstrahu, protože se ne" dalo předvídat, jak by se zachovali cizinci. Postupně přivykal myšlence, že nic nepodnikne, dokud Nonggové ; nedorazí k dráze Trokanu.

A potom?

My les Kantor si pohovořil s Camelotem a požádal o to, aby mohl prozatím zůstat ve Sluneční soustavě. Cistolo Khan doufal, že vědec neodletí, ale nutit ho k tomu nemohl.

Lodní svaz s oběma díly Heliofské tvrze se blížil k dráze Jupiteru.)

• ^ ^ ^

Vypnuli paratronovou kouli obklopující černou skříňku. Všichni přítomní v trezo-

rove místnosti zatajili dech. Snad každý očekával, že se schránka okamžitě vypaří. Zůstala ale na místě. Atlan k ní pomalu přistoupil a napřáhl ruku. Opatrně se dotkl místa, kde se nacházel otevírací mechanismus. „Nic,“ konstatoval. „Nereaguje.“

„Promluv na ni,“ vyzval ho Meganon. „Nebo snad už neplatí, že se otevře jen tobě a Perrymu Rhodanovi, jak tvrdil Ernest Ellert?“

„Neudivilo by mě to,“ zamumlal Arkonidan. Vzápětí oslovil krychli. Poprosil ji, aby se otevřela.

„Tato propustka,“ odpověděla skříňka a potvrdila tak Alaskovu domněnku, „je určena výhradně pro Perryho Rhodana. Jen on ji dostane a jen on ji musí nosit. Zanedlouho začne Konstituční rok.“

„Konstituční rok,“ zasténal Meganon.

„Přesně o tom mluvili Nonggové, kteří pro- ; nikli do Sluneční soustavy. A potvrdil nám i to i Myles Kantor.“

„Pak se tam musíme vydat,“ prohlásil Alasko.

„Existuje souvislost mezi zdejšími a tamními událostmi.“

„Alasko,“ řekl Atlan. „Najde se hodně Terranců, kteří nás tam nechtějí.“

• Nositel kůže sevřel ruce v pěst a jeho hlas zněl nezvykle tvrdě, když vyštěkl: „To je jejich problém! Chci se dozvědět, proč je propustka zrovna tady v té skřínce a zda v ní byla po celou dobu. Jde také o Perryho, Allane. Jednoho dne se vrátí a my bychom měli být schopni mu vylíčit, co se děje. Nemůžeme nabídnout Lize víc, než že jim pomůžeme. Já nikdy nechtěl, aby mě jako Ne-

smrtelného někdo zbožňoval, zatracené! Nerad bych ale ani, aby mě někdo považoval za monstrum! Země je pořád ještě vlast většiny z nás a já se nenechám odtamtud vyhnat, kčertu!“ Arkonidan snad ještě nikdy nezažil jindy spíš mlčenlivého Alasku Saedelaera tak

rozrušeného. „Zřejmě máš pravdu," řekl mu. „Pokud nikdo nemá námitky, odlet' do Sluneční soustavy a nabídní jim, že jim pomůžeme. Já tě ale tentokrát nedoprovodím."

„Chápu," odpověděl Saedelaere. „Křišťálové impérium..." „Mimo jiné..." Alaska přikývl, otočil se a chystal se odejít, poté co Atlan odstoupil od kostky. Kolem ní se opět vytvořil energetický sejf. Zastavil se, ještě jednou se otočil a prohlásil:

„Tuhle schránku vám předal Ernest Ellert, posel ID. Dlouho byla němá. Nyní se začala projevovat, alespoň částečně. Hovoří o nějakém Konstitučním roce, přesně jako Nonggové. Je to snad náhoda, Allane? Nebo jde o něco, co má význam pro celý kosmos?"

„Držme se při zemi, Alasko," nabádal Saedelaera Arkonidan.

Na druhý den se GILGAMEŠ, kosmická loď Nesmrtelných o průměru 2500 metrů, zářící jako obrovský broušený diamant, odpoutal od oběžné dráhy a zamířil do Sluneční soustavy.

V soustavě Nesmrtelných zůstal pouze jeden segment: RICO, jemuž velel Arkonidan Atlan.

Na palubě GILGAMEŠE se nacházel vedle Saedelaera také Homer G. Adams, který dorazil na Camelot krátce před startem.

6.

Sluneční soustava, 27. září 1289 NGL

Musíme se konečně naučit zvládat problémy i bez Nesmrtelných shromážděných kolem Perryho Rhodana. Já osobně bych si přála, abychom s nimi jednou měli zcela normální vztahy.

Ne, že bych pomáhala stavět Perrymu Rhodanovi pomník, měl by nám Pozemšťanům ale dát možnost dokázat, že se obejdeme i bez těchto chráněnou ID.

Což nemá nic společného s tím, že ho svým způsobem obdivuji a že je mým neskonalým přáním poznat ho někdy ne jako mýtus, ale jako ČLOVĚKA.

(Paola Dašmaganová, První Pozemšťanka)

, ^ A', ^

Ve 2:27 se flotila vetřelců zastavila -přesně v dráze Trokanu, ovšem ve vzdálenosti patnáct milionu kilometrů od domovské planety Herreachů. VHE THRANG dorazil na místo už před hodinou.

Nyní se oba obrovské fragmenty a doprovodné lodi vznášely tam, kde je nikdo nechtěl mít: ve vnitřním sektoru Sluneční soustavy, Zemi přímo u nosu. A doposud nepadl jediný výstřel. Cistolo Khan obnovil radiové spojení s Terrou a ostatními jednotkami flotily LSP a téměř bez poznámek strpěl výčitky, které se na něj valily. Hovořilo se o disciplinárním řízení, zbavení funkce a potrestání. Počítal s tím od začátku. Gia de Moleonová přirozeně prokoukla jeho hru a nazvala ho pitomcem, hazardérem a nebezpečným dobrodruhem. Věděl, že velitelku tajné služby brzy přejde zlost. Jen jí odpověděl, že neměl na vybranou. Musel předstírat „poruchu", jinak by musel buď neprodleně zahájit palbu na Nonggy, nebo oznámit rezignaci. V tom případě by byl musel předat velení nad flotilou někomu, kdo by neprojevil tolik ohledů.

A nyní, kdy oba díly Heliotské tvrze čekaly pouhých patnáct milionů kilometrů od Trokanu a necelých osmdesát milionů kilometrů od Terry na konečnou montáž, ne

daly se zničit bez rizika. Kdyby na ně vyslali výsadková komanda, mohlo by dojít k autodestrukci. Nikdo nemohl tušit, jaká mohutná pustošivá energie by se při tom uvolnila.

Khanovi političtí odpůrci ve vedení LSP sice skřípali zuby, ale museli jen nečinně přihlížet a čekat, co se bude dít. Pokud se Nonggové zachovají opravdu čestně, budou muset později poděkovat komisaři. Jestliže ale vpustili do soustavy obávaného trojského koně, pak bude jediným viníkem Cistolo Khan a patřičně si to také zodpoví.

Khan měl v ruce ještě další trumf. Jen díky Bré Tsinze se ještě víc nevyostřila zášť vůči němu. Mladá psycholožka se veřejně zastala jeho názoru, přesně jak doufal. Vyjádřila svůj postoj ještě důrazněji než předtím, když s ním hovořila mezi čtyřma očima: Tvrdila, že mise Nonggů má výlučně mírový účel a že jim od nich rozhodně nehrozí žádné nebezpečí.

BréTsinga se přemístila transmitterem na Terru, kde absolvovala řadu tiskových konferencí a vystoupila v pozoruhodné trivideové show. Cistolo Khan dobře věděl, kolik ji to stálo přemáhání.

Přirozeně, že mu musela pořádně vyčinit také Paola Dašmaganová, to patřilo k jejímu úřadu. Komisař znal ale První Pozemšťanku příliš dobře a bylo mu jasné, že stojí na jeho straně. Nemohla to ovšem přiznat veřejně - stejně jako musela skrývat své sympatie vůči Camelot'anům.

Přesně ve tři hodiny se Zygonod a Galtarrad obrátili v širokém hyperfrekvenčním pásmu na obyvatele Sluneční soustavy a oznámili jim, že začala montáž Heliotské tvrze.

Nikde ani památky po veliteli mise, o němž se neustále zmiňovali. Zdálo se, že kontakt s Terranci budou i nadále udržovat pouze oba průzkumníci.

Galtarrad poděkoval lidem květnatými větami za to, že i přes počáteční odpor vpustili transport do Sluneční soustavy. Znovu je ujistil, že Nonggové přivážejí obrovský dar, a poprosil je o trpělivost, než bude možné odpovědět na všechny otázky.

Cistolo Khan předpokládal, že Nonggův projev sledují miliardy lidí v soustavě přímo prostřednictvím médií a biliony inteligentních bytostí v celé Mléčné dráze, a patrně dokonce i na nejdůležitějších planetách Místní skupiny. Návštěva Nonggů se stala senzací celé Galaxie.

Postoj lidí vůči cizincům se citelně změnil. BréTsinga, která se mezitím vrátila ze svého turné po Zemi zpátky na palubu PAPERMOONU, to nijak nepřekvapilo.

„Je mnohem těžší odstranit předsudky vůči někomu, kdo je úplně neznámý, než vůči tomu, koho vidíme nebo slyšíme," prohlásila. „Anonymita je nejhorší nepřítel dorozumění a tolerance. Nonggové zatím lidstvu nezavdali žádný *skutečný* důvod k nenávisti. Jen přiletěli, aniž se někoho ptali, jestli jsou vítáni, nebo ne." "

„To zní přesvědčivě," řekl Khan a ještě jednou Bré Tsinze poděkoval.

„Mám z Nonggů *opravdu* dobrý pocit," ujistila ho. „Jinak bych to neudělala."

„Přesto ti děkuji," trval na svém komisař. „Za to, že já mám dobrý pocit z tebe..."

Prett Boemer si odkašlal a zachrčel: „Myslím, že pomalu začínají."

V prostoru mezi Terrou a Trokanem se shromáždily přibližně tři tisíce bojových lodí Ligy a hlavními svých děl mířily na oba lichoběžníky; každá je měla na dostřel. Khan se ani neodvažoval pomyslet na to, že by mohlo veliteli jedné z lodí přeskočit a vydal by nerozvázně povel k palbě.

Poblíž současně kroužily tisíce dalších kosmických plavidel, člunů a jachet. Lodi nejrůznějších terranských, arkonských,

plophoských nebo gataských mediálních společností se pokoušely proniknout co nejbliž k Nonggům a hlídající terranské lodě je zatlačovaly zpátky.

Cistolo Khan a jeho posádka sledovali, jak se z vřeten a vyloďují stovky Nonggů a několik tisíců robotů a rozdělují se podél nejdelších stran lichoběžníků - nikde jinde. Tam se pustili do záhadné činnosti. Nikdo z pozorovatelů neměl tušení, co přesně dělají, natož aby chápal, k čemu to slouží. Jasně bylo pouze to, co bylo beztak už oznámeno: Oba fragmenty se měly spojit buď nejdelšími, nebo nejkratšími stranami k sobě a vytvořit geometrický útvar připomínající základ pláště.

Cistola Khana rozčilovalo, že díly ještě nebyly plně připravené na montáž a potrvá delší chvíli, než budou sestaveny k sobě a ukotveny pomocí gravitačních polí.

Ve 3:43 se pak stalo něco, s čím komisař LSP už ani nepočítal. Na několik vteřin mu to vyrazilo dech. Najednou se mu zdálo, že všechny jeho snahy byly marné.

Z hyperprostoru se ve vzdálenosti několika málo světelných minut od dráhy *Trakánu* vyřítla druhá flotila vetřelců a zamířila k první. Tvořilo ji pouze dvacet vřeten, která ale mezi sebou v silových polích neskutečné intenzity vlekla modrou kouli, zářící tak, že několik tisíc lokátorů na terranských lodích začalo pochybovat o svém rozumu.

^ A ^

„Zygonod!“ vykřikl rozrušeně Khan. „Galtarrade! Jsem nanejvýš udiven! Hájl jsem vás přes veškerý odpor svých krajanů a snažil se vám důvěřovat. Co to má nyní znamenat? Proč dorazila druhá flotila s tou... věcí, aniž jste nás o tom informovali předem? Času a příležitosti jste k tomu měli dost! Co je to?“

„Velmi nás to mrzí, Cistolo Khane,“ odpověděl s politováním Galtarrad, jehož hologram se společně s projekcí jeho partnerky zjevil na velitelském můstku osmisetmetrové lodi. „Přirozeně že jsme na to měli myslet. Měli jsme brát ohled na vaši zranitelnou mentalitu a nevyzpytatelnou nedůvěru.“

„Tak dost!“ vyštěkl komisař LSP. „Chci slyšet všechna fakta - ať už se váš velitel mise uráčí osobně, nebo ne. Vy dva jste mě zklamali. Povězte mi, co je to ta modrá koule v silovém poli?“

Opravdu nepočítal s jasnou odpovědí, k jeho překvapení ale k němu promluvila opět Zygonod: „Jde o zdroj síly, Cistolo Khane, o energetické srdce Heliotské tvrze, které se ale musí transponovat odděleně.“

Komisař SLP předem zajistil, aby jejich rozhovor mohli slyšet i na Zemi. Chtěl tak předejít výčtkám Parlamentu, že se tajně spolčuje s vetřelci.

„Co uděláte s energetickým zdrojem?“ zeptal se Nonggů. Sám cítil, jak je jeho otázka banální, jiná ho ale nenapadla.

„Uložíme ho do tvrze a bude jí dodávat všechnu energii příštích tisíc i víc let.“ „Ohrozí to nějak Sluneční soustavu?“ „Vůbec ne,“ ujistil komisaře Galtarrad. „Kolikrát vám to máme ještě vysvětlovat? Kdy nám konečně uvěříte, prosím?“

„To nezáleží na nás,“ zakončil Khan rozhovor. Obrátil se na své lidi a zeptal se jich:

„Jak to vypadá?“

„Máme první data o modré kouli,“ oznámil Thooker. „Má průměr čtyřicet pět metrů a sestává z čiré energie, jejíž objem naši výzkumníci ale ještě nezjistili.“

Komisař LSP pohlédl na obrazovku, na níž se dvacet vřeten blížilo s oslnivou modrou koulí k hlavnímu svazu s oběma lichoběžníky. Nonggové a roboti se pomalu vraceli do svých lodí. Zřejmě byli hotoví se svou prací.

Vtom se ohlásila ze Země Paola Dašmaganová. Vypadala nervózně, když řekla: „Cistolo, až spustí energetický zdroj, vybuchne půlka soustavy. Máme to potvrzené. NATHAN provedl příslušná měření a propočítal je v různých podmínkách -a došel k tomuhle výsledku." První Pozemšťanka se usmála, ale netvářila se příliš přátelsky. „To zíráš, co? Máme tady trojského koně, a tys tomu nevěřil."

„Ani ty ne, Paolo," odpověděl tiše Khan, myšlenkami už úplně jinde.

„To jsme ale netušili, že nám ho sem přivezou tak říkáje zadními vrátky. Teď je už pozdě, Cistolo. Nonggy už nelze napadnout a mohou si s námi dělat, co se jim zamane."

„Já jim věřím," prohlásil pevně komisař. Musel První Pozemšťanku jednoduše umlčet. On, který raději vybudoval nejprve paratronový štít a teprve se případných návštěvníků Sluneční soustavy zeptal, co chtějí - věřil vetřelcům.

„Myslíš to vážně?" vyhrkla Paola Dašmaganová.

„Ať mě vezme čert, jestli ti lžu," zabručel. „Neboj se ale. Pořád ještě dovedu rozlišovat mezi pocity a odpovědností."

„V to doufám," vyprskla První Pozemšťanka a úkosem se podívala na mladou psycholožku stojící vedle Khana.

○ ^ ^

(Na Camelotu zničehonic zaznamenali směrový paprsek vysílaný černou skříňkou na neznámé frekvenci a pronikající do nitra Galaxie, přesněji řečeno do Sluneční soustavy.)

-> ^ ^

Vřetena a dvojtrupové lodi z první flotily mezitím umístily připravené poloviny

Heliotské tvrze do polohy, v níž se nacházely nejdelší stranou šikmo k sobě. Zdálo se, že nyní už zbývá je pouze ukotvit a uvést do správného postavení.

Zatím ale mezi nimi stále ještě zela mezera zvící pěti kilometrů. V Terranii bylo 5:25, když se pomalu pohnulo dvacet vřeten z druhé flotily a nesmíme opatrně protahovala modrou energetickou kouli mezi oběma lichoběžníkovými fragmenty.

Bylo znát, že Nonggové plní úkol nanejvýš odpovědně. Cistolo Khan si při pohledu na ně znovu vzpomněl na Galorňany, rozené stavitele, a na jejich tajemné zaměstnavatele. Připadalo mu čím dál logičtější, že také Nonggové pracují z pověření neznámých mocností - což ovšem nic neměnilo na důvěře, kterou pociťoval vůči stříbrokožcům. Ihned si uvědomil rozpor ve svých úvahách, ale v té chvíli s ním beztak nemohl nic udělat.

Už vůbec nevnímal rozružené zprávy a komentáře soukromých mediálních stanic ve Sluneční soustavě. Dotazy z křižujících kosmických lodí nechával důsledně vymazávat; neposkytoval žádné rozhovory. Přitom mu bylo jasné, že političtí odpůrci - především „tvrdá frakce" - hovoří s novináři o to horlivěji, aby se ocitli v ohnisku pozornosti.

V 5:43 se modrá koule vznášela přesně mezi nejdelšími stranami lichoběžníků. Oba díly tažené trámovými vřeteny se začaly pomalu přibližovat k sobě. Když se k sobě dostaly na vzdálenosti asi jednoho kilometru, zpomalily ještě víc.

V 6:33 se lichoběžníky konečně spojily a ukotvily. Heliotská tvrz nabyla tvaru obrovské plástve — a uprostřed ní, mezi oběma lichoběžníky, se nacházela koule stále ještě neidentifikovatelné formy hyperenergie o průměru 45 metrů.

Z palub dvoj trupových lodí a vřeten se vzápětí přemístila do hotové plástve spous-

ta Nonggů; svědčilo to o tom, že v obou fragmentech zřejmě nebyly žádné posádky.

To vše proběhlo zcela bez hyperenergetických poruch. Nic se nestalo, když se lichoběžníky spojily do plástve a uzavřely mezi sebou energetický zdroj.

V 6:40 27. září 1289 NGL měla Sluneční soustava o atrakci víc a nikdo nedokázal posoudit, jestli přinese Terrancům prokletí, nebo požehnání.

Heliotská tvrz ve Sluneční soustavě byla dokončená.

^ ^ ^

(O necelé tři hodiny později opustil GIL-GAMEŠ s Alaskou Saedelaerem a Homerem G. Adamsem na palubě hyperprostor na okraji Sluneční soustavy. Kosmická loď Nesmrtelných zaujala vyčkávací postavení mimo bývalou dráhu Pluta. Alaska poslal radiogram na Term a nabídl Pozemšťanům, že jim Cameloťané pomohou s problémy, které zjevně přetrvávaly.

Jedinou odpovědí byl zdvořilý pokyn jistého vysokého úředníka LSP, aby i nadále čekali mimo hranice Sluneční soustavy. Momentálně prý nelze udělit povolení ke vstupu.

Saedelaere v první chvíli ztratil řeč. Potom se obrátil na Adamse, muže, který se kdysi zasloužil o hospodářsky rozvoj Terry, a zeptal se ho: „Má ještě vůbec cenu se snažit, Homere? Jsou to ještě naši lidé, nebo už k nám nepatří? “

Homer G. Adams mu na to nic neřekl.) •

1.

Sluneční soustava, 28. září 1289 NGL

Váhají a otálejí. Jsou tak zatraceně nejistí.

Cistolo Khan jednal naprosto správně. Tváří v tvář rozhádaným politikům mu nezbývalo nic jiného, než si hrát na hluchého.

Odpustí mu, když nám tihle Nonggové přinesou požehnání. Naproti tomu ho ukamenuji, pokud to dopadne jinak.

Perry Rhodan by přiletěl s lodí až k Nonggům a na místě by se přesvědčil, o co běží.

(Jymiah Elderidge, kapitán křižníku)

^ A ^

Přesně 24 hodin poté, co byla dostavěna Heliotská tvrz, obrátili se Galtarrad a Zygonod znovu na solární veřejnost. Přemístili se mezitím do plástve. Jejich proslov bylo možné sledovat na miliardách zapnutých obrazovek a holografických zařízení všude po Zemi, na ostatních planetách a na palubách vesmírných lodí.

Cistolo Khan přikázal, aby se bojové lodě až na několik set jednotek stáhly z trokanského sektoru. Zvenčí nepronikly do Sluneční soustavy už žádné další flotily.

Z trokanského sektoru byla rovněž vytlačena všechna civilní plavidla. Terranské úřady současně zakázaly přilet do Sluneční soustavy všem cizím lodím a posádky a syntrony ve strážních pevnostech byly udržovány ve stavu nejvyšší pohotovosti.

Paola Dašmaganová mezitím potvrdila zvláštním prohlášením komisařovu pravomoc vrchního velitele. Výslovně se postavila za svého nejdůležitějšího muže a jednoznačně odmítla všechny politické a mediální síly, které požadovaly jeho rezig-

První Pozemšťanka spojila s Khanem vlastní politický osud. Když se k jejímu prohlášení připojila dokonce i Gia de Moleonová, veškerý rozruch prozatím ustal. Ředitelka, jejíž tajná služba vyřešila v posledních letech četné mediálně vděčné případy, požívala vynikající pověsti a byla

považována z vnitropolitického hlediska za přísně neutrální.

Poslední pochyby odstranilo hlasování Parlamentu. Těsnou většinou byla následně schválena Khanova vyčkávací taktika. Přesto se našli ti, kteří stále ještě nevěřili, a to nejen v řadách opozice.

„Začali být zvědaví," komentovala události Bré Tsinga. „Zvědaví na to, co přinese dárek, který přivezli Nonggové."

Další krok k odbourání nedůvěry učinil Galtarrad. Jménem všech účastníků nonžské expedice pozval Paolu Dašmaganovou, Čistota Khana a komisi expertů LSP na prohlídku Heliotské tvrze.

„Nic před vámi neskrýváme," řekl. „I když na druhé straně jistě pochopíte, že nemůžeme ukojit beze zbytku vaši zvědavost a ukázat vám všechny části. Jednou ale je poznáte všechny, neboť Heliotská tvrz má sloužit lidstvu - proto jsme vám ji přece přivezli. Už se na vás těšíme. Signál vám ukáže cestu a místo, kde máte přistát."

„Ukojit beze zbytku vaši zvědavost," zamumlal Khan, když Nonggo skončil a jeho obraz vybledl. „Tentokrát ani necekl o veliteli mise."

„Skutečně dělají svou práci dokonale," prohlásila Bré Tsinga a zachichotala se. Jinak byla psychologka v posledních hodinách poněkud zamlklá.

„Něco nám přinášejí, a tak se musejí zřejmě snažit. Současně se ale pokoušejí zbavit. náš pocit, že by nám snad něco vnucovali."

„Tím že nás pozvali bez ohledu na to, kolik nás bude?"

„J to se dá vykládat jako důkaz jejich důvěryhodnosti," řekla mladá žena a náhle zvažněla. „Na to musíte přijít vy sami. Zřejmě předpokládají, že sami odhadnete optimální počet návštěvníků."

Cistolo Khan loupł po psychologce okem a vyhrkl: „Co je s tebou, BréTsingo? Mám dojem, že jsi nějaká rozladěná."

„To nic není. Musím si jen ujasnit pár věcí. Ohledně sebe."

„Měla bys vědět, že člověk nic nevyřeší bez pomoci druhých, i když se to týká jen jeho samotného."

Mladá žena neodpověděla. Odešla někam dozařadu a vzala si pití.

Vtom se Khanovi ohlásila tajným kódem Paola Dašmaganová a sdělila mu, že zatím nevstoupí na palubu Heliotské tvrze. A že prý to oznámí Nonggům sama. Posléze dala komisaři najevo, že by byla ráda, kdyby vedl výpravu. Dohodli se, že se jí zúčastní jen padesát lidí.

„Bude to čtyřicet našich nejschopnějších vědců," prohlásila První Pozemšťanka a její hlas se tiše linul z Khanova prstenu. „Několik jich už přiletělo kvůli tomu na Term z výzkumného střediska Titan. Ostatní jsou na cestě nebo byli na Zemi už předtím. K nim přidáme pár vědecky vyškolených špičkových agentů Služby Pozemské ligy. Gia de Moleonová na tom trvá, Cistolo. Koho si chceš vzít ty?"

„Myslel jsem na Mylese Kantora. Každopádně ho poprosím, aby mě doprovodil. A Bré Tsingu. Ať se pokusí sestavit psychogram Nonggů."

„Nenakládej na tu chudinku víc, než je; schopna unést," namítla ke Khanově údivu Paola Dašmaganová.

„Chudinku^" uchechl se.

„Vystřelila na vrchol příliš rychle, Cisi.

Myslím si, že je nadaná, a nerada bych, aby ji semlel bleskový úspěch."

Zvažněl, svraštil čelo a zamyšleně se První Pozemšťanky zeptal: „Co uděláme s Camelotany? GILGAMEŠ pořád ještě" čeká na hranici soustavy."

„Necháme je čekat. Co jiného? Předpisy mluví jasnou řečí. Do soustavy smí vlétnout pouze terranské bojové lodě. Kdyby to ovšem bylo na mně..."

Paola Dašmaganová si povzdechla, roz-

páčíte se usmála a dodala: „Myslím si, že nemá cenu vystavovat naše lidi nové zkoušce. Teď si promluví s Nonggy. Čekám, že mi podáš hlášení, až se vrátíte z Heliotské tvrze. Nebo se ozvi i dřív. Předpokládám, že bude možné udržovat stálé radiové spojení. Spoléhám na tebe, Cistolo.“

„Dobrá. Nejdřív se tam ale musíme dostat,“ řekl Khan a ukončil hovor na tajné frekvenci.

Deset minut nato mu Kantor slíbil, že se připojí ke komisi. Nebylo těžké ho přemluvit. Komisař stanovil dobu odletu kosmického prámu, který měl dopravit hosty na Heliotskou tvrz. Teprve potom přešel dozadu k Bré Tsinze a přisvědčil si k ní.

„Rád bych tě poprosil, abys letěla s námi,“ řekl jí.

„Já vím.“ ;^

„Takže co?“ ^;

„Takže ano. Pokud ovšem z toho neuděláte další propagandistickou akci.“

„Tomu nerozumím.“

„Prostě mě necháte dělat svou práci. **Je** to jasné?“

„Přirozeně... Tak tohle je tvůj problém?“

„Můj problém?“ vyprskla psycholožka a rozchechtala se. „To vy máte problémy, můj milý.“

„A ty s námi, ne?“

„Mysli si, co chceš, a závěry si udělej sám.“

^ ^ ^

Vesmírný prám vybral Cistolo Khan proto, aby neletěli na Heliotskou tvrz po zuby ozbrojenou kulatou lodí. Prosadil, aby ho řídila Serah Jenninová. Na PAPERMOO-NU ji momentálně nepotřebovali, a kdyby ano, mohla se na něj kdykoli přemístit transmittersem.

Heliotská tvrz se zřetelně rýsovala v ho-

lokrychlích na velitelském stanovišti. Obrovitá šest set metrů tlustá plátev z neznámého materiálu byla ozářena Sluncem a bronzově se blyštěla. Mířili mlčky k ní. Byli od ní už jen několik málo tisíc kilometrů a Trokan měli šikmo za sebou.

Je to cizí těleso, pomyslel si Cistolo Khan, když na něj pohlédl. Měl dojem, jako by teprve nyní pořádně viděl gigantickou plátev s modrou zářivou koulí uprostřed. Všechno kolem ní bylo dosud určitým způsobem *abstraktní*. Možná to bylo paradoxní, ale náhle mu připadla hrozivá. Jako by věštila něco neblahého a zároveň počátek nové epochy v předlouhých bouřlivých dějinách Sluneční soustavy a lidstva.

Komisař LSP se přinutil dýchat klidněji.

Obrovskou plátev sem nepřivezli jen tak, bez určitého záměru. „Dar“ Terrancům měl jistě účel vyhovující jeho stavitelům. Ale jaký? Čeho byla schopna Heliotská tvrz? Kdy začne fungovat - přece ji sem nedopravili jen tak pro okrasu?

Prám zpomalil a po hodině byl už tak blízko Tvrze, že bylo vidět ohlášené naváděcí světlo. Žhnulo rudě ve spodní polovině pláteve.

Ozvali se Galtarrad a Zygonod a uvítali hosty. Oznámili jim, že pod rudým světlem se nachází jeden z několika tuctů přistávacích doků opatřený rudě natřeným ramenem čnějícím třicet metrů do vesmíru. Když se přiblížilo nějaké kosmické plavidlo, automaticky se vytvořila čtvercová přistávací plošina z plastické energie o délce strany 250 metrů.

Tyto plošiny se daly používat z obou stran, tedy „shora“ i „zdola“. Potom se vytvořil energetický tunel spojující loď a otvírající se vnější přepážku přechodové komory, za níž se nacházel velký přijímací prostor.

Galtarrad a Zygonod ještě sdělili něko

lik podrobností týkajících se přistání a oznámili Terrancům, že je očekávají. O veliteli mise stále ještě nepadlo jediné slovo.

„Pomalů začínám být přesvědčený, že vůbec neexistuje," zamumlal si pro sebe Cistolo Khan, než se vydal za cestujícími.

Vesmírný prám přistál asi za čtvrt hodiny. Padesát lidí zatajilo dech a vydechli si až ve chvíli, kdy se začala otvírat přepážka ve tvrzi. Většina z nich si teprve v té chvíli uvědomila, do jakého dobrodružství se nechala uvrtat. Vstupovali na absolutně neznámé území a navíc byli vydáni Nong-gům na pospas.

Khan počkal na patřičný signál a vylezl jako první. Energetický tunel byl naplněn kyslíkem a měřil asi sto metrů. Měkké antigravitační podušky odnášely lidi směrem ke komoře. Za posledním z nich se vnější přepážka opět zavřela. Ocitli se obrovské hale s nepřímým žlutobílým osvětlením. Nikde nebyl žádný stín.

Znovu se vydal na cestu jako první komisař LSP. Všichni na sobě měli lehké SE-RUNY. Přílby si odklopili, protože analýza prokázala, že vzduch ve Tvrzi se dá dýchat. Brzy se mělo ukázat, zda budou vůbec potřebovat na palubě Tvrze ochranné obleky, nebo ne.

Z vysokých oválných dveří, za nimiž bylo vidět schodiště ke kontrolnímu stanovišti, vyšli dva Nonggové. Khan okamžitě poznal, že jde o jejich známé, které ovšem zatím potkávali pouze v holografické podobě.

Zygonod a Galtarrad očekávali Pozemšťany před velkou přepážkou.

Cistolo Khan se před nimi zastavil a napřáhl k nim ruku. „Tohle je způsob našeho pozdravu," řekl. „Podat si ruce na znamení přátelství a důvěry."

„Nehusti to do nich tak pod tlakem," sykla za ním Bré Tsinga.

„Jen žádný strach," řekl tiše přes rameno.

Galtarrad pozvedl paži a opatrně vložil dlaň do Terrancovy ruky. Zygonod ho vzápětí napodobila. Khan jim jemně stiskl ruce a pak odstoupil. „A nyní nám ukažte svou Tvrz, prosím," řekl. „Naši vědci se už nemohou dočkat."

„Pořád ještě to nechápete," namítl Galtarrad. „Není to naše, nýbrž vaše Tvrz..."

Komisař stěží spolkl otázku, co si s ní mají Pozemšťané počít.

^^^

f7va Game lotu přestala černá skříňka vydávat podivné záření. Zahalila se do zelenkavého pole neznámé energie, které ji obklopovalo jako druhá kůže. Vědci si nevěděli rady. Attaca Meganon odeslal příslušnou zprávu na GILGAMEŠ setrvávající na okraji Sluneční soustavy.

„Vyčkat a pozorovat!" zněla zdrcující odpověď. Jako kdyby šlo o bezvýznamnou událost.

Stalo se však ještě něco, o čem neměli tušení ani vědci na Camelotu, ani posádka GILGAMEŠE. Kallia Nedrunová, o niž nepřetržitě pečovali lékaři na Mimosu a kterou mnozí odepsali, pohnula rty a zacukala rukama. Do strnulých očí se jí postupně vracel život a pomalu otočila hlavou ke straně.)

^ A ^

Mohli se volně pohybovat, neměli žádného průvodce v pravém slova smyslu. Zygonod a Galtarrad se přidali ke skupince, kterou tvořili Cistolo Khan, Myles Kantor, Serah Jenninová a Bré Tsinga. Ostatní skupiny se vydaly do jiných sektorů tvrze. Terranci se dohodli, že se opět sejdou za pět hodin v přijímací hale.

Neustále mezi sebou udržovali rádiové

spojenka mohli se dorozumět také se Zemí nebo s loděmi, které se pohybovaly nablízku. Nebyli tedy odříznuti, alespoň ne co se týká komunikace. Nikdo si raději nechtěl položit otázku, co by asi nastalo, kdyby Nonggové zničehonic Heliotskou tvrzi „utěsnili“.

Uvnitř Tvrze se dalo velice snadno orientovat. Skoro na každém rohu spleť chodeb a šachet, u ramp a žebříků byly počítačové terminály s obrazovkami, poskytující každou vyžádanou informaci — pokud se ovšem týkala nejkratší cesty z bodu A do bodu B. Nikdo ani očekával, že počítač odpoví hostům na otázku, k čemu slouží a na jakém principu je založena Heliotská tvrť.

Komunikace probíhala samozřejmě v interkosmu. Stačilo vytukat na klávesnici otázku a na obrazovce se objevila odpověď s akustickým doprovodem. Ještě jednodušší byla základní obsluha terminálů. Zapnout se daly červeným a vypnout černým tlačítkem. Chtěl-li někdo vysvětlení, zmáčkl žluté.

„Odposlouchávali naši hyperfrekvenci, možná celé týdny," potvrdil Myles Kantor Khanovu domněnku. „Kromě toho museli přijímat obrazová data, protože znají naše písmo. To mi připomíná, že stále ještě přesně nevíme, jestli ty cizí lodě, které prováděly měření, patřily Nonggům, nebo ne."

Galtarrad a Zygonod „přeslechli" jejich rozhovor stejně jako mnohé z toho, co znělo jako dotazy. Drželi se v pozadí a nechali na Terrancích, aby sami určovali, kudy se půjde. Nikdy se nestalo, že by jim bránili ve vstupu do nějakého sektoru Heliotské tvrze.

Dodrželi slovo: Lidé se mohli pohybovat po Tvrzi zcela svobodně.

Vysoké stěny byly matně bílé a osvětlení stejné jako v hale. Sterilní dojem narušovaly pouze obrazovky a někdy nesrozumitelné značky na stěnách.

Čistoto Khan si byl jistý, že i ty nepochopitelné symboly budou brzy nahrazeny těmi, kterým Pozemšťané rozumí.

Dveře se otevřely, pokaždé když k nim někdo přišel hodně blízko a řekl nahlas „Otevřít!"

Myles takto nahlédl do několika místností plných cizorodých agregátů. Když se na tato zařízení zeptal počítačů nebo průvodců, dostal podle očekávání jen povšechné odpovědi. Přesto měl dvakrát třikrát dojem, že poznal tu či onu přístrojovou sestavu. Nedokázal však ani zhruba odhadnout, co znamenají pro technický celek tvrze.

„Teď tady tak mít pár Siganců," řekl Khan tiše Kantorovi, když se na chvíli odtrhl od ostatních a oba Nonggové hovořili opodál zaujatě s Bré Tsingou. „Bohužel nikdo neví, kde vězí. I když se říká, že vy Camelot'ové jste jediní, kteří znají místo pobytu posledních zelených mužičků."

Tajemství Siganců bylo Lize trnem v oku, ale Kantor nemohl komisaři pomoci. Ten na něj vlastně ani příliš nenaléhal. Obrátil se na jejich průvodce a zeptal se jich, jestli by jim dovolili prohlédnout si velitelský můstek Heliotské tvrze - pokud vůbec něco takového existuje.

„Přirozeně že můžete. Alespoň získáte představu, jak později pracovat s Tvrzí," odpověděl Galtarrad, naklonil hlavu ke straně a líce a pokožka kolem očí se mu svraštila.

Je to snad úsrněv napadlo komisaře. Měl pocit, že Nongga jeho prosba radostně vzrušila - jako kdyby na ni už dlouho čekal. *Kdykoli se ale zeptáme, jaký to má všechno účel, chodí okolo jako kočka kolem horké kase.*

„Najdete si cestu sami?" zeptala se Zygonod Terranců dychtivě. „Byli byste raději, že?" odpověděla otáz

kou Bré. Tsinga. „Chcete, abychom se co nejrychleji naučili se tu orientovat a ovládat příslušnou techniku.“

„Jsi velmi chápavá," pochválil Galtarrad psycholožku.

^ ^ ^

Na velitelském můstku nacházejícím se podle počítače dvě stě metrů nad energetickým zdrojem už byly dvě skupiny vědců. „Srdce“ Tvrze leželo na středové ose a tvořilo těžiště celé pláště. Bylo umístěno v jakémsi silu, nahoře otevřeném, po němž vedlo několik lávek.

Nejen Cistolo Khan se zamračil, když se od počítačů dozvěděli, že lávky nejsou nijak zajištěné.

Celkem deset pozemských vědců stálo a sedělo v centrále čtvercového půdorysu. Délka jedné její strany činila padesát metrů a na několika úrovních byly umístěny balkóny, kde pracovali Nonggové. Dalo se k nim vystoupat po schodech, což Khana poněkud udivilo. Připadalo mu primitivní, že tu nejsou žádné antigravy.

Podél stěn byly rozmístěné tucty multifunkčních sedáček.

Komisař si bezděčně uvědomil, že zde chybí agenti SPL. *Kde jsou ti chlapi?* blesklo mu hlavou. *Že by jim Gia zase uložila tajné úkoly?*

Všude bylo vidět horlivě pracující Nonggy. Můstek připomínal včelín.

Několik vědců prohlásilo, že mezitím určitě rozluštili funkci některých zařízení. Nicméně je to nepřivedlo ani o krok blíž k pochopení celku.

Cistolo Khan se spolu s Bré Tsingou, Mylesem Kantorem, pilotkou a Galtarradem a Zygonod uchýlili do malé prostě zařízené místnosti.

Když usedli naproti sobě, naprosto vážně řekl: „Jsme vám velmi vděční za vaše

přátelské přijetí. Dovedu si představit, že naše národy spolu budou jednou skvěle spolupracovat a žít v míru. Kdy nám ale konečně povíte, na co je vlastně Heliotská tvrz dobrá? Kdy se setkáme s velitelem vaší mise - nebo s někým jiným, kdo nám odpoví na naše otázky?"

Tentokrát Nonggové nejen svraštili tváře. Především Galtarradova kůže kolem úst se začala chvět jako membrána. Zygonod náhle vypadala jako duchem nepřítomná.

„Odpovědi se vám dostane ještě dřív, než odletíte z Tvrze, Cistolo Khane," slíbil komisaři Galtarrad. „Ted' musím s Zygonod na chvílku odejít. Počkejte tu na nás, prosím.“

„Uvěřím tomu, teprve až se dozvím, co potřebuji," zavrčel Khan nezvykle tvrdě.

„Odpovíme vám, jen žádný strach," uklidňoval ho Galtarrad. „Bud' velitel mise, nebo..."

Nedořekl od koho, ale Bré Tsinga měla okamžitě po ruce možné vysvětlení. Vytasila se s ním až v okamžiku, kdy oba Nonggové opustili místnost.

„Galtarrad měl na mysli sám sebe," prohlásila. „Studovala jsem trochu jejich mimiku a mohu vám říct, že ti dva jsou pěkně nabroušení na svého tajemného velitele, jak to vypadá. Zřejmě se měl už dávno objevit a je přechází trpělivost. Uvědomují si, že je jejich povinností nám vše vysvětlit.“

„To by bylo krásné," řekl Khan. „A jejich mimika?"

„Myslím si, že jsem rozeznala několik základních výrazů při citových hnutích. Když roztáhnou široce ústa, značí to například údiv. Svrašťelé tváře signalizují vzrušení. Chvění kůže kolem úst vyjadřuje zlost. Když se jim zkrabatí kůže kolem očí, usmívají se.“

„To je svým způsobem zlidšťuje, nemám pravdu?" vyhrkl Kantor.

„Nevím zatím, jak si mám vykládat to

jejich ustavičné kývání hlavou. Připadá mi ale důležité, abych to vypátrala. Nebylo mi jasné ani to, jak byla Zygonod najednou duchem nepřítomná."

„Co si o Nouzích myslíš celkově, Bré?" zeptal se psycholožky Kantor.

„Jsou skvělí. Tak přátelští a vstřícní. Neznají přetvářku, na to vsadím všechny svoje diplomy."

„A co to jejich tajnůstkářství?" vyhrkl Khan. „Proč nás nechávají v nejistotě, co se týká té obhlédné věci, kterou dotáhli k nám do Sluneční soustavy?"

Mladá psycholožka se zhluboka nadechla a prohlásila: „Tohle tajnůstkářství, jak ty říkáš, nevyvěrá z toho, že by chtěli Ter-, rancům nějak ublížit. Nonggové věří pevně tomu, že Heliotská tvrz je dílo kosmického významu. Proto o ní nechtějí zbytečně, předčasně hovořit. Měli bychom už jednou pochopit, že my Pozemšťané nejsme pupkem univerza."

^ A ^

(Kallia Nedrunová začala na Mimosu mluvit jako v transu. Přivolám lékaři zaznamenali každé její slovo a současně odeslali hyperradiovou zprávu na Terru. Když ..ji dostala Paola Dašmaganová, v duchu ^šeptala, jestli je správné informovat o tom právě teď' Mylese Kantora.)

^ A ^

Pozemšťané se sešli po pěti hodinách a vyměňovali si zkušenosti. Jen agenti SPL mlčeli, pokud je přímo neoslovil Cistolo Khan. Dohodli se, že využijí pohostinství Nonggů ještě příštích deset hodin. Především proto, že nevěděli, co se ještě může stát. Nikdo je nenutil, aby odletěli, a oni dychtili poznat ještě další sektory Heliotské tvrze.

Cistolo Khan si pohovořil s Paolou Dašmaganovou a dozvěděl se, co se stalo s Kallií Nedrunovou. První Pozemšťanka nechala na něm, kdy to oznámí Mylesi Kantorovi. Nerozhodoval se lehce. Nakonec to odložil. Chtěl si nejprve promluvit s Zygonod a Galtarradem.

Jak odhadovala BréTsinga, došlo k tomu zakrátko.

„Nyní vám odpovíme na otázku, jaký je účel Heliotské tvrze," oznámil jim Galtarrad, jen co vešli do místnosti, kde na ně Pozemšťané čekali. Nedal najevo, jak dospěl k tomuto rozhodnutí, ale tři lidé si dali snadno dohromady dvě a dvě.

„Heliotská tvrz má navázat spojení mezi Sluneční soustavou a soustavami Teuller a Karakhom. Sluneční soustava je domov lidí, Teuller Nonggů a Karakhom Tvůrců. Všechny tři systémy leží v různých galaxiích a jsou od sebe vzdálené miliony světelných let."

„Kdo jsou Tvůrci?" vyzvídal Cistolo Khan.

„A jaké jsou přesné vzdálenosti mezi těmito soustavami popřípadě galaxiemi?" vykřikl hned po něm Myles Kantor.

Nonggové neodpověděli na jejich otázky ani náznakem. Bré Tsinga později tvrdila, že v té chvíli prozradili mnohem víc, než směli.

Kantor se ale nedal jen tak odbýt. Uspěl, když položil otázku, zda je možné, že Heliotská tvrz spojuje tři soustavy na principu transmitteru.

„Ne, vůbec ne," odpověděla Zygonod. „Heliotská tvrz spojí místa, až bude úplně dokončen komplex tvrzí. Každá Heliotská tvrz je totiž pouze částí nadřazeného celku. Nechtě se překvapit. Brzy začne Konstituční rok. Uvidíte a zažijete všechno sami."

„My bychom to ještě masy pochopili," namítl Cistolo Khan. „Také že to pochopíte" odpověděl Gal-

tarrad. „Data vám neprozradí Nonggové, ale jiné instance. Mějte strpení, prosím.“

8.

Terra, 30. září 1289 NGL

Uplynuly dva dny a Cistolo Khan a jeho společníci se stále ještě zdržovali na palubě Heliotské tvrze. Vlastně až na Kantora, který odcestoval na Mimas, jakmile ho komisař informoval o procitnutí Kallie Nedrunové. Mohli pravidelně komunikovat se Zemí, a neměli proto nejmenší důvod k obavám.

Čím déle pobývala terranská komise na palubě obrovité plástve, tím víc ubývalo hlasů těch, kteří označovali Tvrz za „d'áblův výtvar“ a snažili se intrikovat proti Nonggům. Dokonce i média přinášela čím dál serióznější informace.

Hysterie opadala a vystřídal ji zvědavost. Otázky zůstávaly i nadále nezodpovězené, když se v poledních hodinách terranijského času přihodilo cosi strašlivého.

Paola Dašmaganová se právě radila s několika vysoce postavenými funkcionáři Ligy, když je všechny oslnil neskutečný jas, přestože byli v místnosti. Všichni zděšeně vyskočili a měli pocit, že se ocitli v záplavě světla vycházejícího z nevidaně silného reflektoru.

První Pozemšťanka vyběhla na terasu a málem oslepla.

„To máme za to!“ vykřikl kdosi. „Za to může Heliotská tvrz! Prokletí cizáci!“

„Chtějí nás vyhladit!“ zaječel druhý.

Paola Dašmaganová byla příliš ohromená, než aby se zmohla na jasnou myšlenku. Přistihla se při tom, jak očekává hromobití explozí. Bylo jí, jako by se ocitla v centru výbuchu jaderné bomby. Zoufale, ale marně hledala zdroj děsivé záře.

Totéž prožívali všichni obyvatelé terranijského centra poblíž ředitelství Kosmické hanzy. A bylo jedno, jestliže byl někdo v budově, ve sklepě nebo v podzemní dráze či na terase - nikdo neunikl oslnivému bílému světlu.

„Kdy to konečně přestane!“ vrískala nějaká žena.

Paola Dašmaganová se musela smířit s myšlenkou, že to má na svědomí Heliotská tvrz. V hlavě se jí honila varování, která si vyslechla během posledních týdnů. „Tak dost!“ vykřikla. „Já to už nevydržím...!“

Epilog

Podobné efekty se na Mimasu zatím neprojevyly. Myles Kantor vešel do nemocničního pokoje, v němž ležela Kallia Nedrunová. Nositel buněčného aktivátoru se předtím transmitoval z paluby vesmírného prámu přímo na Terru. Odtamtud se nechal jiným zařízením vyzářit na Saturnův měsíc.

Vždycky mu to připadalo jako celá věčnost, když byl odloučen od své družky. Nyní to bylo ještě horší — *procitla* — poprvé od oné hrozné nehody v dubnu roku 1212 NGL, kdy ji napadla a zranila jedna z pavoucích zrůd, které vypiplali Pozemšťané.

Myles měl na jedné straně pocit, že praskne radostí. Málem nevěřil, že končí všechno to dlouhé čekání, toužení a doufání. Na druhé straně se ale v duchu ustaraně ptal, v jakém stavu asi Kalili najde. Lékaři hovořili chlácholivě o ne zcela nemožné regeneraci těla i ducha. Kantor však pochyboval a čekal, až se bude moct přesvědčit na vlastní oči.

Mohlo mít Kalliino nenadálé procitnutí něco společného aktuálním děním ve Sluneční soustavě? Souviselo snad s přiletem ^ Nonggů a Heliotské tvrze? Kantorovi to

připadalo přitažené za vlasy, ale hlavou se mu těsně před setkáním s milovanou ženou honily všelijaké myšlenky., .:- -.,

A teď najednou stál před ní.

Lékaři ho připravili na to, že se Kallia nachází ve fázi léčivého spánku. Chtěli, aby se netrápil, pokud ji zastihne opět v útlumu, pasivní. Ujistili ho, že brzy opět procitne.

Kallia Nedrunová zůstala navenek stejně mladá, jako byla v den, kdy Kantor dostal buněčný aktivátor, nové nohy a znamení na nadloktí. Za celých sto let se tedy vůbec nezměnila. Její obličej a tělo byly pružné a mladé, jako by jí bylo pořád 25 let.

Nikdo nevěděl, odkud se vzala, ani on ne. Nikdo nevěděl, proč někdy ve stavu vnitřního napětí nebo během jeho odeznívání mumlá ze spánku slova v cizí neznámé řeči, kterou nebylo zatím možné rozluštit.

Zato lékaři zjistili něco jiného, když ji po těžkém úrazu vyšetřovali všemi prostředky moderní medicíny. Prozkoumali do všech podrobností její genovou strukturu a objevili při tom ve složitých molekulárních komplexech nositelů genetických informací cosi, co nebylo do té doby zjištěno u lidí tohoto druhu a co se maskovalo jako transkripční protein.

A co když Kallia není člověk? Co když je nová, jiná forma inteligentního života? Myles Kantor se naučil potlačovat podobné myšlenky a nyní o tom teprve nechtěl rozjímát. Dotíraly na něj ale a zažíraly se

mu do mozku, kdykoli zavřel oči a vybavil si ji, jak leží na antigravitačních poduškách.

!'^•A.^1.^1,^.

Pokojně spala. Kallia Nedrunová nepatřila k „vzrušujícím“ ženám, tedy co se týká zevnějšku. Byla poněkud boubelatá, v Mylesových očích však byla krásná. Měla husté dlouhé černé kudrnaté vlasy, zelené oči, ohnutý nosík a lehce našpulená ústa.

Většina lidí tě považuje za fádni, ale těch několik, kteří tě znají lépe, ví, že jsi plná tajemství..., pomyslel si Kantor.

Starala se o něj láskyplně, když byl ještě mrzák a na vozíku — na svém *kantormobilu*. On jí tu péči vracel a nikdy nepřestal doufat, že jednoho dne otevře opět oči a uzdraví se; že se na něj usměje a zvedne se z antigravitačního lůžka.

A v té chvíli to opravdu udělala. „Mylesi,“ zašeptala. „Bože můj, Mylesi...“ a

V mžiku byl u ní a vzal ji za ruku. „Káliio,“ řekl tiše. „Jak se ti daří? Už skončil... ten hrůzný sen?“

Pohlédla mu zhluboka do očí. Měl pocit, že se v nich utopí. Tiskl její ochablou ruku a Kallia zašeptala: „Určitě, Mylesi. Hrůzný sen musel skončit, protože se stalo něco důležitého.“ - •^^N^^j

„Co?“ vyhrkl Kantor v náhlé předtuše.

„Ty to nevíš?“ odpověděla mu otázkou.

Kallia se nadzvedla ještě víc. Zdálo se, že sílí minutu od minuty. „*Koňští tuční rok...* může začít každou chvílí...”